

Neka vas nitko ne zavede ni na koji način, jer taj dan neće doći osim ako prvo ne dođe otpadništvo i ne otkrije se čovjek bezakonja, sin propasti... Jer, otajstvo bezakonja već je na djelu u svijetu, suzdržano do onda, dok se ne makne onaj koji ga suzdržava. Tada će bezakonik biti otkriven, njega će Gospodin Isus pogubiti dahom usta svojih i uništiti pojavom dolaska svoga.

Njega koji djelovanjem Sotoninim dolazi sa velikom silom, svakakvim čudesima i znakovima, ispraznim čudesima – lažnim čudesima - i sa nemjerljivim zavođenjem prema zlu i sa svim zlobnim varkama za one koji propadaju **jer nisu prihvatili Istinu** već su odbili ljubav i mogućnost da se spase.

I zato im Bog šalje varljive utjecaje, djela pogrešna i velike varke da povjeruju u laži, **da budu suđeni i osuđeni svi koji nisu povjerovali Istini**, nego su se odlučili za nepravdu. [2. Solunjanima, 3-12, **odlomci**

,
Zondervan]

Na web stanici [Diagnosis 2012](#), možemo pronaći velik broj izlaganja na temu Zemljskih Promjena. Međutim, iako je dobro da čitatelj bude upoznat sa svim teorijama, ona koja nas u ovome trenutku brine naslovljena je:

**New Jerusalem Cube
Descends in 2012 (Novi Jeruzalem Propada 2012. Godine**

o.p.

)

, kao i druge ideje temeljene na magiji, Kabali, otkrićima u Rennes-le-Chateau-u i sadržajnim objašnjenjima tekstova Fucanellija.

Nadamo se kako je čitatelj ovog trenutnog članka upoznat sa serijama: Tko je napisao Bibliju? ([Who Wrote the Bible?](#)

) kao i s članakom o Zecharia Sitchinovom 10. planetu (

[Zecharia Sitchin's 10th Planet](#)

), s obzirom da su oni osnova onoga o čemu ću ovdje govoriti.

Za početak, imamo neku ideju kako postoji vrlo velika mogućnost da će se u ne tako dalekoj budućnosti u našem solarnom sustavu dogoditi nešto neobično. Bazirano na povijesnim studijama, velikim dijelom potvrđenima znanstvenim dokazima i teorijom, možemo zaključiti da krajnji rezultat ovog „događaja“ (uzevši u obzir da isti može potrajati neko vrijeme) vrlo lako može uzrokovati povratak planete Zemlje u kameno doba. S tim da se ovdje ne šalim.

A u isto vrijeme otkrivamo kako nam je određen sustav „nametan“ već tisuće godina. Ovaj sustav je sustav vjerovanja koja kontroliraju naše razmišljanje, a baziran je na linearnom vremenu. I to je toliko važna ideja da bih je htjela malo prodiskutirati. Linearno vrijeme osnova je vjerovanja u našoj realnosti. Ono je jedna od glavnih komponenti kontrolnog sustava matrice, stoga ne mislim kako možemo preglasiti njegovu važnost.

Vrijeme je ono o čemu govorimo kad raspravljamo o prošlosti. Povijest čovječanstva, kad je promatramo objektivno, je strašna stvar. Braneći se od te strahote, mnogi ljudi podižu elaborirane zaštitne mehanizme – osobne mitove, da ih tako nazovemo – kako bi mogli nastaviti s prozaičnim poslom koji nazivaju vlastiti život, neparalizirani teretom „hladnih surovih životnih činjenica“. Čovjek je u pravilu i u biti bespomoćan protiv kozmičkih katastrofa, vojnih navala, socijalnih nepravdi, osobnih i obiteljskih nesreća i ostalih napada na svoje postojanje, prebrojnih da bi ih se sve navelo. Smrt i razaranja pogađaju sve, bogate i siromašne, slobodne i robove, mlade i stare, dobre i zle, nonšalantnošću i samovoljom koja, kad bi se razmotrila čak i na trenutak, može uništiti i najpažljivije konstruirani osobni mit. To je ČINJENICA, i citirajući Don Juana Matus-a, “prokleto zastrašujuća činjenica“!

Kada čovjek promatra povijest, ONAKVU KAKVA JE, prisiljen je spoznati kako je on sam u čeličnom zagrljaju postojanja koje, čini se, ne pokazuje ikakve prave brige niti zabrinutosti za njegove boli i patnje. Ponovo i ponovo čovječanstvo pogađaju iste patnje, pomnoženo milijunima i milijunima puta tijekom milenija. Sveukupnost ljudske patnje je strašna stvar. Mogla bih pisati do kraja svijeta, koristeći oceane tinte i šume papira i nikada potpuno ne prenijeti grozne uvjete u kojima čovječanstvo postoji.

U današnje vrijeme puno se priča o vremenu, jer smo pod utjecajem glasina kako prilazimo Kraju Vremena – i svijeta kao takvoga. Može li to biti istina? I ako jeste, kakav dublji smisao takva ideja sugerira o prirodi našeg svemira? A ako to nije istina, odakle dolazi i zašto je toliko popularna?

Prateći mnoge niti koje se pojavljuju istraživanjem religioznih tema, jedna se uvijek provlači kroz proročanstva i čudesa. Čini se kako je onima, koje se drži u strahu od Gospodina, s vremena na vrijeme uvijek potreban neki nedvosmislen znak. Čudesa i vizije mogu utjecati na čitave vojske. Možemo se sjetiti bojnoga pokliča „Alah je Velik!“ ili tvrdnje o spasonosnoj krvi Kristovoj koja je podignuta kao štit protiv Saracena. Također se moramo sjetiti zahtjeva Jahve da se „potpuno uništi“ gotovo svatko tko nije bio na strani Jošue i njegove bande. Takve „vizije“ idu daleko u iskonsku prošlost. Oko 5.000 pr.Kr., božanska lštar se, navodno, ukazala Enme-Kar-u, vladaru Uruka, te mu naredila da pokori grad Aratta. Ali, trenutno smo najviše zabrinuti vizijama u kontekstu Biblije, s obzirom da je Biblija u ovome trenutku osnova vjerovanja nevjerovatnog broja ljudskih bića na planetu Zemlji, bili oni religiozni ili ne.

Hans Conzelmann, profesor studija Novog Zavjeta na Tottingen-u, priznaje kako kršćanska zajednica nastavlja postojati samo zato jer su zaključci kritičkih studija Biblije u velikom dijelu sakriveni. Joachim Kahl, diplomirani teolog Philips Sveučilišta u Marburg-u, ističe: „neupućenost većine kršćana je velikim dijelom rezultat nedovoljnih informacija pruženih od strane teologa i crkvenih povjesničara, koji poznaju dva načina prikrivanja skandaloznih činjenica iz njihovih knjiga. Oni izokreću stvarnost u njenu točnu suprotnost ili je potpuno sakrivaju.“

Dr. Johannes Lehman, jedan od prevoditelja modernog izdanja Biblije primjećuje: „Evandelisti su interpretatori, ne biografi; oni ne bacaju svjetlo na ono što je zacrnjeno prolaskom generacija, već zamračuju ono što je još uvijek ostalo svjetlo. Oni nisu zapisali povijest, već su je stvorili. Oni nisu željeli izvještavati, već opravdavati.“

„Originalni tekstovi“, na koje nas se tako često upućuje u teološkim diskusijama, zapravo ne postoje. Ono što postoji su transkripti koji vuku podrijetlo između 4. i 10. stoljeća. I to su transkripti transkripata, otprilike 1500 njih, i niti jedan se ne slaže s drugim. Izbrojeno je više od 80 000 varijacija. Ne postoji niti jedna jedina stranica „originalnih tekstova“ bez kontradikcija. U najuglednijem od tekstova, Codex Sinaiticus-u, izbrojeno je 16 000 ispravaka koje se može povezati sa sedam „korektora“. Ovi ispravljači radili su svoje „ispravke“ na temelju različitih razumijevanja stihova te su funkcije teksta transformirane prema onome što je percipirano potrebnim u dotičnom vremenu.

Dr. Robert Kehl, Zurich, piše: „Često su isti odjeljci 'ispravljani' od strane jednog ispravljača u jednom smislu i u istom trenutku 'zabilježeni' u obrnutom smislu od strane drugoga, potpuno ovisno o tome koje se dogmatsko viđenje trebalo obraniti u određenoj školi. A u svakom slučaju, potpuno kaotični tekst i nepopravljiva zbrka već se pojavila, bilo zbog individualnih 'ispravaka', ali čak i više zbog onih namjernih.“

Otac Jean Schorer, dugogodišnji spiritualni savjetnik katedrale Saint-Pierre u Geneva-i, zaključio je da je teorija o božanskoj nadahnutosti Biblije u toliko potpunoj kontradikciji s elementarnom, osnovnom bazom znanja normalnog ljudskog razuma i da je ona tako očito pobijena Biblijom samom, da bi je samo potpuno neuka osoba branila, dok bi joj samo ljudi kojima je bilo kakav oblik kulture uskraćen vjerovali.

Dr. Robert Kehl piše u *Die Religion des modernen Menschen*: 'Većina vjernika u Bibliju naivno vjeruje kako je ona oduvijek postojala u obliku u kakvom je oni danas čitaju. Vjeruju kako je oduvijek sadržavala iste odjeljke koje danas pronalaze u svojim osobnim primjercima. Oni ne znaju – i većina ne želi znati – da otprilike 200 prvih godina kršćani nisu imali nikakve 'zapise' osim onih iz Starog Zavjeta, a da čak ni starozavjetni kanon u danima ranog kršćanstva nije još bio definitivno sastavljen; da su pisane verzije Novog Zavjeta u to vrijeme tek polako počele nastajati, ali da dugo vremena nitko nije niti pomišljao smatrati ih Svetim pismom; da je prolaskom vremena postao običaj čitati ih za vrijeme bogoslužja, ali čak i tada nitko nije ni sanjao tretirati ih kao Sveto pismo, u istom rangu sa Starim zavjetom, a da se ta ideja po prvi puta pojavila u trenutku kada su se različite frakcije kršćanstva počele boriti jedna protiv druge te se javila potreba za osiguranjem, nečim obvezujućim; da su ljudi tek oko 200 g.n.e. te zapise počeli gledati na današnji način, kao Sveto Pismo.

Kada pogledamo na stvaranje Biblije, onako kako se stvarno događalo, tamo ne nalazimo niti trunke „Svetog Duha“. I to je jednostavna činjenica. I mnogo ljudi u „biznisu“ religije to znaju.

Pa ipak, naše institucije visokog obrazovanja generalno imaju specijalizirane fakultete za učenje teologije, financirane od strane poreznih obveznika, bilo kršćanskih, bilo židovskih. Čovjek bi pomislio da studenti teologije također uče i druge nauke poput matematike, stranih jezika, prirodnih znanosti, itd. Pitanje koje se tada postavlja je: kakva se čudna distorzija, kakva se neshvatljiva korupcija događa u ljudskom umu da je čovjek u stanju toliko potpuno odvojiti cjelokupno akademsko znanje od onoga što čuje da mu se propovijeda. Kakvo ispiranje mozga može tako učinkovito uzrokovati zaboravljanje najosnovnijih činjenica?

Dakle, kako se to dogodilo? Logičnome, inteligentnome ljudskom biću je doslovno nevjerojatno da je bajka Biblije – Riječi Božje – preživjela toliko dugo. Ne postoji ništa s čime bi to mogli usporediti u čitavih sedam tisuća godina ljudske povijesti kojih smo svjesni. Nazvati je „vrećom laži“ čini se dosta grubim, ali je sve očitiije kako ona namjerno navodi na potpuno pogrešne zaključke. I u tom slučaju, kako bi je drugačije trebalo nazvati?

Kršćanski teolozi tvrde da su Isusova učenja (što je ustanovljena religiozna dogma) bezuvjetno ispravna. Rudolf Augstein pita: „...s kojim se pravom kršćanske crkve referiraju na Isusa koji nije postojao u obliku u kojem tvrde, na doktrine koje on nije učio, na apsolutni autoritet kojem se on nije pokoravao i na utvrđivanje očitstva od Boga na koje on nikada nije polagao pravo?“ (*Jesus Menschensohn*, Munich, 1972)

Naravno, svi ovi problemi doveli su do mnogobrojnih interesantnih teoloških rješenja. Nevjerojatno je koliko mogu biti kreativni pravi vjernici kad se suoče sa činjenicama da ova ili ona ideja koje su se držali toliko dugo vremena više nije održiva.

U današnje vrijeme, kad postoji sveopće dijeljenje informacija vezanih za anomalijiska pojavljivanja onoga što sada zovemo „vanzemaljci“, prirodno je dovelo do identifikacije Isusa sa teorijom „među-zvezdanog astronauta“. Isus je „vanzemaljac“.

Dr. Vyatcheslav Saitsev sa Sveučilišta u Minsku tvrdi da je Isus došao iz svemira. Njegova ideja glasi da je Isus predstavnik više civilizacije i da je to objašnjenje njegovih natprirodnih moći. Zabilježio je: „Drugim riječima, Božji silazak na Zemlju je kozmički događaj.“

On možda i nije tako lud. Jedino pitanje je: O kojem se Bogu radi?

U isto vrijeme, ekipa koja zastupa Svetu krv, Sveti Gral, zaposlena je zakuhanjem „božanske krvne linije“. Ova ideja pojačana je Laurence Gardiner-om koji je povezao krvnu liniju Svetog Grala s vanzemalcima. Također, po čitavoj zemaljskoj kugli nailazimo na gomilu pravovjernih koji propovijedaju evanđelja od onih slatkih i na pomoć spremnih Sivih i reptilskoga Gospoda, koji nas uistinu voli i nikad čovječanstvu nije učinio ništa osim što nas je učio kako biti civilizirani.

Usporedno, imamo očigledni plan „postepenog otkrivanja“ putem Vlade i njenog svemirskog programa te velikog „guranja“ ususret instituciji Jedne Svjetske Vlade.

Dakle, imamo pravo pitati: što se, dovraga, uistinu događa? Što znači govoriti o „Novom Jeruzalemu“ kada, u svjetlu činjenica, otkrivamo da su sve što je imalo veze sa Starim Jeruzalemom bile laži i dezinformacije potekle od lukavog Jahve/Jehove, frajera koji želi kontrolirati?

Izgleda da je stvarnost, da su židovstvo, kršćanstvo i islam bile specifično dizajnirane religije, stvorene samo kako bi proizvele određeno ozračje koje je poželjno nekome u određenom trenutku u vremenu. I ponovno, imamo pravo pitati – kome?

Kada se odmaknemo od situacije, stvar koju vidimo je kako je proročanstvo centar židovsko-kršćansko-islamske tradicije. Proroci ovih religija bili su u direktnom kontaktu sa Kreatorom Svemira (ili su bar tako rekli) i taj kreator je, čini se, bio prilično „osoban“, u smislu iskazivanja osobina ličnosti, hirova, što voli, a što ne voli. Njegovi proroci su, razumljivo, bili privilegirani glasnici, primatelji njegovih božanskih otkrivenja, a koja od tada dijele čovječanstvo na one koji im vjeruju i one koji ne vjeruju. Naravno, oni koji ne vjeruju su prokleti.

Kršćanska religija i njeni New Age izdanci su glavni predlagači brojnih scenarija Kraja Svijeta s kojima smo najviše upoznati. Scenariji o kraju većinom vuku podrijetlo iz Apokalipse, eshatoloških zapisa Novog i Starog zavjeta. A najsimboličniji i najupečatljiviji prikazi o kraju svijeta dani su u završnoj knjizi Blblije – Otkrivenju.

Otkrivenje je teško razumljivo djelo. Vjerojatno niti jedan drugi zapis u povijesti nije bio potpunije pretraživan i šire interpretiran. Ono je kraj-svijeta legenda, sudnji-dan priča na LSD-u, s virtualna-stvarnost specijalnim efektima. Ono je izvor za lude proroke, „tvorce“ propovjedi, magove apokalipse, fanatične pravovjernike, drugorazredne tvorce filmova i nitkove svih vrsta i oblika.

Otkrivenje je sačinjeno kao proročka vizija, podijeljeno u 6 dijelova punih simbolizma i numeroloških kodova. Broj 7, koji tradicionalno simbolizira savršenstvo, pojavljuje se 54 puta. Dvanaest, poistovječeno sa plemenima Izraela, pojavljuje se 23 puta. Numeričke poveznice sa zvijerima, pečatima, rogovima, crkvama i ostalim artefaktima pronađenima u Otkrivenju, vuku podrijetlo u antičkoj vještini gemantije. Religijski mistici grčkih i rimskih vremena pretpostavljali su da mnogi sveti tekstovi, uključujući Bibliju, imaju kako doslovno, tako i i dublje značenje, koje je moguće otkriti numeričkom analizom slova i imena. Ova se knjiga, kao niti jedna druga, također razmeće mnoštvom likova – bludnicama, zvijerima, anđelima koji pušu trube i otvaraju svitke, 144 000 sljedbenika i naravno, Sotonom glavom i bradom, koji završava pokoren,

oslobođen, zarobljen još jednom te konačno osuđen na vječnu vatru nakon kataklizmičke borbe Armagedona.

Otkrivenje je djelo fantastičnih, čak poremećenih proporcija. Kada se, na primjer, oglasi 6 truba, 200 milijuna jahača sliju se s istoka kako bi pobili trećinu svjetske populacije. Njihova usta bljuju vatru, dim i sumpor, ali čak ni toliko krvoproliće ne sprječava bezbožnike u štovanju idola od zlata, bronce i srebra. Divovska se planina sručava u more (komet ili asteroid?) i trećina morskog života umire. Trećina sunčeve, mjesečeve i zvjezdane svjetlosti se gasi; voda je otrovana, pojavljuju se skakavci, čudovišne krilate zvijeri vođene Abaddonom, anđelom uništenja. Čak ni Godzilla nema šanse u ovom kozmičkom prevratu.

Sukobi i razaranja provlače se kroz stihove Otkrivenja. U svojoj bujnoj maštovitosti i traumatskome proročanstvu ono posramljuje bilo što stvoreno u moderna vremena, od jezivih slika Poa i Clive Baker-a, do Wagner-ovih apokaliptičnih Prstena Nibelunga. Ono je Majka svih vizija smaka svijeta, gotovo rupa bez dna puna sirovina za ljudsku maštu, toliko bogata i povremeno nedosljedna, da se simbolizam može tumačiti kao opis bilo čega skrivenog u našim najdubljim strahovima i čežnjama.

Nije prošlo dugo od stvaranja Otkrivenja da ljudi počnu interpretirati stihove u skladu s vlastitim očekivanjima i psihološkim potrebama. Rani kršćani vjerovali su kako su smak svijeta i ponovno pojavljivanje Mesije blizu. Kristova povratna karta kupljena je za njihovo vrijeme. U tom kontekstu, kažu mnogi biblijski učenjaci, eshatološka literatura kao što je Otkrivenje nije opisivala daleku bitku u stilu Ratova zvijezda, koja stavlja Jahvu nasuprot Sotoni, nego progonstva rane kršćanske crkve od strane zločinaca poput Nerona ili Domicijana. [...]

Od najranijih dana Crkve, očekivanje milenija – tisućgodišnje vladavine povratničkoga Krista - bilo je početak sukoba s utvrđenom Crkvenom politikom.

Ondje gdje je danas Turska, čovjek imenom Montanus tvrdio je kako je iskusio viziju nebeskog Novog Jeruzalema koji se sprema sići na zemlju. Ovo utopijsko proročanstvo ubrzo je kategorizirano kao prijetnja crkvenim autoritetima te je Hippolytus, pišući 215 g.n.e. optužio vjernike u montanizam za herezu, a među grijeha je uključeno i slušanje proročanstava otkrivenih ženskim prorocima. Montanizam se nastavio širiti, posebno nakon Tetulliana – briljantnog pravnog učenjaka rođenog u Kartagi i preobraćenog na kršćanstvo 196.g. – koji se pridružio pokretu. I on je prijavio viziju nebeskog grada koji silazi sa nebesa, metaforu koja se održala stoljećima. [...]

Za sljedbenike gnostičkog proroka Cerinthus-a bilo je to vrijeme za žetvu povlastica bezuvjetne vjere. Iako je gnosticizam uključivao duhovne događaje prorečene u Otkrivenju, još uvijek je bilo onih koji su inzistirali da Raj može postojati na Zemlji. Cerinthus je prigrlio milenarizam, oblik apokaliptične vizije koja je opisivala tisućljeće kao fizički i materijalni period. Cerinthus je rekao kako će nakon uskrsnuća doći zemaljsko kraljevstvo Krista te da će tijelo, tj. čovjek, ponovni stanovnik Jeruzalema, uživati u užicima. Dodao je: „Kraljevstvo Krista će sačinjavati zadovoljavanje želudca, čak i nižih organa, jedenje, pijeње i bračna zadovoljstva.“ Zbog toga ne začuđuje da je ta vizija senzualne ekstaze potaknula jednog od tadašnjih pisaca da opiše Cerinthus-a i njegove sljedbenike: „veliki je entuzijazam pratio njegove pristaše za takav završetak...“

Mnoštvo milenarista vjerovalo je kako će u mileniju svi oblici fizičkih želja biti zadovoljeni, kako će muškarci sve žene smatrati lijepima i voljnima za sudjelovanje u putenim strastima. Ostali su smatrali da će žene rađati mnogo djece, ali bez porođajnih muka ili čak nepogodnosti seksa. Doista, raznobojna paleta milenarističkih viđenja stoljećima se fokusirala na seks. Često su muškarci (posebno oni na vodećim pozicijama) bili primamljeni vizijama zavodničkih i voljnih žena „mladenki Kristovih“ na zemlji, izabranih da prime „sjeme“ karizmatičnog proroka, čak i ako je njegovo ime Joseph Smith, Rajneesh ili David Koresh. Ova preokupacija „sjemenom“ u suglasnosti je s današnjima anti-utopijskim, apokaliptičnim sektama, posebno onima sklonima rasnim motivima „zaštite potomstva/sjemenata“ od „zagađenja“ nametnutoga od strane drugih grupa.

Ova očekivanja raširena u ranim kršćanskim zajednicama rezultirala su značajnim problemima za Crkvene Oce, koji su se bacili na posao kodiranja dogmi i konstruiranja dalekosežnog crkvenog pokreta. Previše stada je radije očekivalo kraj, nego živjelo i imalo sustav vjerovanja kakav su biskupi zahtijevali. Groznica kraja svijeta jednostavno nije željela proći i previše stada se koncentriralo na hedonistički Novi Jeruzalem, spasonosni Las Vegas s nagradama, luksuzom, srećom, natečenim trbusima i vatrenim bedrima.

U Sjevernoj Africi uzdigli su se donatisti, vođeni Tyconious-om, koji su propovijedali da će svijet doći kraju 380.g. Augustin, tada biskup Hippo-a, namjerio se na sektu u naporu da pobije ono što je označio „zastarjelim i neprimjerenim snovima o zemaljskome raju.“ Poslije njegove smrti, 430.g., Crkveni koncil u Ephesusu proglasio je doslovnju viziju fizičkoga, zemaljskog milenarizma utopijom. [...]

Do 1500. godine postojao je stalan dotok proročanstava o kraju svijeta, a sablasna igra

pogađanja „imena antikrista“ bila je u modi. Hieronymous Bosch dao je Europljanima živopisnu viziju pakla i vraga, koja kao da je proizašla iz noćne more. Devet godina nakon njegove smrti proroci su prerekli 1. veljače 1524. kao Sudnji Dan, ovoga puta u obliku potopa. Tisuće ljudi, posebno u Engleskoj, napustilo je svoje domove i pošlo u više krajeve. 1. veljače je došao i prošao, a astrolozi su brzo „revidirali“ svoje kalkulacije i pomaknuli ih na neko drugo stoljeće. [...]

Zajedno s proročanstvima o kraju svijeta došle su i tvrdnje o mesijanskom nasljeđu. Biblijska eshatologija prorokovala je Armagedon (kao ultimativni sukob dobra i zla), suđenje dušama i milenij – tisućgodišnju vladavinu Krista na Zemlji. Otkrivanje znakova nadolazeće apokalipse zahtijevalo je jednako snažne napore za lokaliziranjem Mesije, vratara u periodu Novog Jeruzalema. Samoprovano mesijanstvo postojalo je, naravno, još od vremena za koje se tvrdi da je Isus hodao zemljom. Ali različiti „kristovi“ novozavjetnog vremena praćeni su u potonjim stoljećima ljudima koji su vezali svoje sudbine za otkrivanje apokaliptičnih proročanstava. [...]

Proricanja krvi i propasti vezanih za kraj svijeta bilo je svih vrsta, praćenih hordom „željeli bi biti“ spasitelja i mesija. Bilo je i grčevitih periodičnih valova apokaliptične groznice, zajedno s neprestanim lovom na antikrista i ostale likove iz scenarija Otkrivenja, a ova bizarna povijesna salonska igra traganja za antikristom posebno je naglašena u vremenima socijalne nesigurnosti i dislokacije. Identificirani bestijarij tako je uključio Frederika II. u 13.st., Napoleona, brojne pape, Hitlera, Staljina, Pol Pota, Fidela Castra, Henryja Kissinger-a i kralja Španjolske, Juana Carlosa. (Unatoč činjenici da vlada malobrojnog i siromašnog otočnom nacijom, Castro je izabran za antikrista zahvaljujući CIA-inoj skrivenoj operaciji kada je ta obavještajna služba pokušala inscenirati pobunu protiv moćnika s cigarom. Špijuni u Langley-u stvorili su instant-proročanstvo kako Djevica Marija dolazi spasiti Svijet, ali će zaobići Kubu, s obzirom da su tamošnji ljudi „nedostojni“ i „grešni“ zbog toleriranja Fidel-a.)

Međutim, eventualni gubici antikrist-kandidata, zbog smrti umirovljenja ili drugih okolnosti, ne zaustavljaju igru ili utažuju žeđ. Novi kandidati brzo se pronalaze, jednako kao što nova događanja upotpunjuju kalup apokaliptičnih proročanstava. Ratovi, gladi, poplave, trenutne političke promjene, pomicanja planeta, čak i pomrčine Sunca, angažirani su kao žito za mlin posljednjeg suda. Kada se, na primjer, komet Shoemaker-Levy slomio u komade i udario u Jupiter 1994., svi, od new-agera do tradicionalnih indijskih religionista, uvidjeli su to kao znamen – samo se nisu mogli točno složiti čega.

Apokaliptično vjerovanje slično je ostalim oblicima religijskog stava. Posjeduje nevjerojatnu imunost prema istini i ima osobinu rastezljivosti koja doktrinama, fobijama i vjerovanjima dopušta beskonačna preoblikovanja kako bi podržavale milenijarističko shvaćanje, a groznica

će buknuti djelomično i stoga što je toliko ljudi očekuje.

Za mnoge pojedince, uključujući i desetke milijuna fundamentalista ili evanđelističkih kršćana i blagoslovljenih new-agera, prijelaz milenija bio je pun obećanja da će se nešto važno i značajno dogoditi. Stajali su na pragu 2000. spremni za zadnji tango planete Zemlje, a koreografiju crpili iz odlomaka Biblije, rukotvorina new-age kiča ili apokaliptične doktrine koja se tek treba pojaviti na ulicama – ili možda iz svih triju. [...]

Za kršćane, posebno one koji Bibliju shvaćaju doslovno, postoji nekoliko interpretacija kraja svijeta, a postoje i prilično čudne mješavine koje se može izumiti i popularizirati da bi se uklopile u nečiju percepciju ili okolnosti. Uzimajući u obzir popularnost njegovih knjiga, milijuni se, očito, moraju slagati s Halom Lindseyem, pop-kulturnim glavnim bubnjarom Apokalipse, kada kaže da „malo ljudi danas sumnja da se povijest kreće prema nekom obliku klimatske katastrofe“... Redoslijed i detalji variraju ovisno za koji se scenarij odlučili ili čak postoji i varijanta višestrukog zanosa u kojoj se izabrani (živi i mrtvi) uzdižu na nebesa. Lindsey, Pat Robinson, Jerry Falwell i mnogi visoko profilirani kršćanski desničari smatraju se stručnjacima koji vjeruju u određenu eru prošlosti. U ovoj kategoriji može se pronaći ergela kraj-svijeta tendencija i kampova. „Presjeci-i-Bježi-Pred-Nevolju-Spašeni“ vjeruju kako će se uzdizanje izabranih dogoditi kao prethodnica sedmogodišnjem razdoblju patnje. Za vrijeme spasenja izabrani od Boga uzdići će se na nebesa. Mrtva tijela će se, ako je potrebno, rekonstruirati, kako bi se omogućio proces. A sedmogodišnje razdoblje turbulencija sadržava sve strahote navedene u Otkrivenju, uključujući glad, rat, pošasti te vladavinu antikrista. [...]

„Prva Plemena“ doslovno čekaju Krista i kozmičku konjicu da se pojavi upravo u trenutku dostatnom da bi se izabrani spasili (prema nekim interpretacijama taj broj je 144 000), dok svi ostali ostaju podnositi agoniju. Bilo otkupljeni dobrim djelima ili čvrstom vjerom, izabrani se uzdižu na nebo kako bi izbjegli Sotonin zadnji zahvat prema moći. [...]

Također postoje i Srednje-Nevoljni-Ushićenici, prema kojima Krist izabire pričekati tri i po godine prije nego ih spasi točno usred progona. Do tog vremena (tri i po godine) Antikrist je osvojio kontrolu nad svijetom i prema modernim verzijama upravo provodi gnjusna smaknuća vjernika, zapljenjuje Biblije, promiče bezbožnu jednu svjetsku vladu i stavlja fluor u zalihe vode. Oni koji odbijaju nositi zastrašujuću „oznaku zvijeri“ – tetovažu ili bar kod za koji neki vjeruju da će biti žigosan na svačije čelo ili ruku – su obilježeni i zabranjeno im je bavljenje bilo kakvim poslom. „Ljudi od vjere“ podnose progone otprilike u obliku obrnute inkvizicije. Vladaju dekadencija i razvrat, a „istinska crkva“ zamijenjena je krivovjerjem kojim predsjedava antikristov „bočni udarac“, lažni prorok. [...]

Neka proročanstva inzistiraju da antikrist živi danas, da je u srednjim godinama te se upravo sprema preživjeti neku nesreću koja će na njega usmjeriti javnu pozornost. [...]

Neotribulacionisti su pogodno prikazani kao skupina „izdrži-čvrst-kroz-katastrofu“. Oni su vjernici koji vide skorašnji dolazak mnoštva patnji u vrijeme kada njihov bog izabire obračunati se s grešnicima. Izabrani moraju izdržati kroz sve nevolje, a njihovo potoni-ili-plivaj-sudnji-dan-obećanje privlači mnoštvo desničarskih preživljavateljskih tipova, posebno onih u teološko-političkoj orbiti pokreta kao Kršćanski Identitet ili Arijska Nacija. Neotribulacionisti ne vide Zvezdane staze u bliskoj budućnosti. Dogodit će se nuklearni rat, financijski kolaps, zavladať će bijes (obično vođen testosteronom prenatranim crncima), nasilno miješanje rasa i zlostavljanja djece od strane degeneriranih homoseksualaca. Zato – radite zalihe konzervirane i sušene hrane! Njihov Isus često nosi tetovaže svastike i Dr. Martens čizme, te će provesti sedam godina prašeci stražnjice ljudskoj vrsti. Svatko tko je dovoljno sretan preživjeti, mora pretrpjeti patnje i čak nema nikakve garancije da će i nekolicina izabranih preživjeti. Otprilike jedina nada koja postoji među nekima od njih, je da će nakon što otprilike tri četvrtine populacije umre (neki od njih vješanjem ili od metka), izabrani – neizbježno bijelci – stvoriti neki oblik uniformirane utopije oslobođene drugih rasa i rep muzike. [...]

Postoji također i Djelomično-Ushićenički scenario, prema kojem se uzdizanje događa tijekom nemira. Isus se vraća i konačno nastupa tisućgodišnje razdoblje mira iza kojega slijedi vječnost. Ali u svim tim mogućim verzijama kraja vremena, Antikrist i njegove legije bjesomučno trčkaraju i upuštaju se u posljednje trenutke slavlja u bitci za Armagedon. U vrijeme Ivana, za kojeg se sumnja da je autor Otkrivenja, Armagedon je bio Har-Megiddon ili „Planina Megiddo“, maleni grad 55 milja od Jeruzalema, Otprilike 1500 g.pr.Kr. faraon Thutmoses III. tamo je porazio Caanance. 608.pr.Kr. Megiddo je ponovno bio mjesto bitke judejskog kralja Jošue i još jednog vladara Egipta. Prema 2 Kraljevi 23:29: „Faraon kralj Egipta krenuo je protiv kralja Asirije ... a kralj Jošua krenuo je protiv njega; i smaknuo ga je (Jošua) kod Megidda...“[...]

Za pisce Biblije i neke od ostalih, Armagedon predstavlja posljednje Sotonino uporište, a unatoč njegovoj beskonačnoj moći, progonima i bar kodovima, proriče mu se pad i završetak u vječnom progonstvu, u gorućem jezeru vatre. Zajedno sa Hal Lindsey-em, ove *Omni-max* verzije završnih dana, promicane su od strane bezbrojnih fundamentalista među kojima je i Salem Kirban, čije su knjige pronašle put čak i do polica supermarketa i trafika.

„U nekom trenutku bliske budućnosti više milijuna ljudi će iznenada nestati s lica Zemlje u treptaju oka“, Kirban uvjerava svoje čitatelje. Njegove knjige opisuju detaljan vremenski raspored događaja tijekom završnih dana. Prema njegovom shvaćanju, svaki simbol i metafora u Otkrivenju ima odgovarajući lik ili događaj u budućnosti. Drugi pečat, jahač na crvenom konju, rijeke krvi – sve ovo je stvarno. (Conrad Goeringer)

Iako je ovo bio prilično satiričan prikaz teme Sudnjeg Dana i dalje je dosta točan u terminima mnogobrojnih i raznovrsnih interpretacija koje su dane ovoj Majci svih proročanstava o Sudnjem Danu. Iako imamo tendenciju slagati se s većinom autorovih primjedbi o interpretacijama Otkrivenja, nemamo nikakvu namjeru baciti dijete skupa s vodom za kupanje. Svatko s očima, ušima i barem pola mozga može vidjeti da s našim svijetom i stvarnošću nešto nije u redu, i jednom kad se to uoči, i jednom kada su pitanja postavljena, a što tada vodi do istraživanja, dolazimo do ideje da će se nešto stvarno i dogoditi!

Nadam se da je čitatelj primijetio poveznice s milenarizmom. Prema njihovom konceptu, koji je formiran u srednjovjekovnim vremenima, izvorna, primitivna ideja o kozmičkim igrama bogova iskrivljeno je protumačena. Propušteno je razumjeti kako je „sijanje sjemena“ vezano za stanje svjesnosti ili vjerovanja: Svjesnosti Grala.

Kako smo više ili manje dekonstruirali Bibliju, znači li to da jednostavno možemo potpuno odbaciti Otkrivenje i ostala proročanstva? Bilo bi lijepo tako misliti, ali kao što smo već primijetili, iako Kontrolni Sistem uvijek uskače u sanaciju štete, on to čini vrlo pažljivo! Pri pisanju Starog zavjeta pisci nisu mogli jednostavno odbaciti jezične predaje i tradicije, već su ih upotrijebili na vrlo specifičan način. Kako smo vidjeli iz analize Starog zavjeta, čini se da je sve što je bilo pozitivno izokrenuto i okrenuto naglavačke. Isto važi i za Novi zavjet. Gledajući iz drugačije perspektive, možemo pročitati i vidjeti da je pravi „Isus“ iz mita očito postojao. I on je podučavao nešto što je u to vrijeme predstavljalo „opako praznovjerje“. Što god da je podučavao, iskrivljeno je i zataškano, a što je bilo moguće napraviti samo korištenjem već postojeće oralne tradicije. I čini se da je baš to način na koji Kontrolni Sistem djeluje.

Ali je također očito kako postoji još jedan *modus operandi*: „Božansko proročanstvo“ iz „samog vrha“, iako ono dolazi iz izvora kojima naša dobrobit očito nije u interesu. U

Katarskom Ivanovom Gospelu

, sljedeći odjeljak govori nam nešto vrlo važno:

I poslije toga sam ja, Ivan, pitao Gospodina: Kako to da ljudi kažu da su Adam i Eva stvoreni

od Boga i poslani u Raj da bi ispunjavali zapovjedi Oca, a bili su izručeni u smrt? I Gospodin mi reče: Poslušaj, Ivane, koji si voljen od mojega Oca; neozbiljni ljudi govore u svojoj obmanutosti kako je moj Otac stvorio tijela od gline: ali on je Duhom Svetim napravio sve moći nebesa, a oni su se našli s tijelima od gline zbog uzdizanja te su zbog toga izručeni smrti.

Ponovo ja, Ivan, pitah Gospodina: Kako je čovjek počeo imati duh (dušu) u tijelu? I Gospodin mi odgovori: Određeni anđeli su pali i ulaze u tijela žena, i primaju tijelo zbog žudnje za tijelom (fizičkim), i tako je duh rođen od duha, a tijelo od tijela, i tako je kraljevstvo Sotone postignuto na ovome Svijetu i među svim nacijama.

I reče mi: Moj Otac mu je dao da vlada sedam dana, koji su sedam doba.

I pitao sam Gospodina: Što će biti u tim vremenima? I on mi odgovori: Od vremena kada je vrag pao iz milosti (slave) Oca te (izgubio) svoju slavu, sjeo je na oblake i poslao svoje poslanike, čak i anđele vatre Adamu, čak i Enohu, njegovom slugi. I uzdigao je (Sotona) Enoha na nebeski svod, i pokazao mu svoje božanstvo, i zapovjedio da mu se da pismo: a on (Enoh) je sjeo i zapisao šezdeset i sedam knjiga. I zapovjedio je (Sotona) da ih (Enoh) treba odnijeti na Zemlju i predati svojim sinovima. **I Enoh pošalje svoje knjige na Zemlju, i dostavi ih svojim sinovima, i tako Sotona počne učiti ljude obavljanju običaja žrtvovanja i svojih nemoralnih tajni, i tako sakrije kraljevsko nebesko od ljudi.**

I rekao im je: Znajte da sam ja vaš Bog i uz mene nema niti jednoga drugog.

I zato me moj Otac poslao na svijet, **da bih mogao obznaniti ljudima da mogu spoznati zlo sredstvo vraga**

Dakle, otkud dolazi Otkrivenje i koliko je pouzdano? Kasiopejci su rekli kako takve informacije mogu „dolaziti od ne-ljudskih izvora znanih po velikoj točnosti kada im to odgovara“. I mislim da u tome smislu moramo gledati na Otkrivenje.

Otkrivenje je jedna od najmanje shvaćenih knjiga Biblije. Pripisano je Sv. Ivanu apostolu. Niti jedan teolog zapravo ne zna što bi s njime i najsmislenije objašnjenje koje sam ikada čula bilo je ono što su o njemu rekli Kasiopejci. Knjiga je vrlo popularna među ekscentricima i onima koji očekuju smak svijeta kao što su Jehovini Svjedoci. Charles Manson, ubojica glumice Sharon Tate i nekih njenih prijatelja 1969., bio je sljedbenik Apokalipse. Shvatio je pjesmu Beatlesa

„Revolution“ (Revolucija) kao igru riječima „Revelation“ (Otkrivenje) i interpretirao je kao svoju osobnu poruku povezanu s 9. poglavljem Knjige Otkrivenja. Kao i toliko mnogo drugih luđaka, povezo je sve (u ovom slučaju i Apokalipsu i pjesmu Beatlesa) sa sobom. Bio je vođa izabranog čovječanstva koje će preživjeti katastrofu kojom se Bog upravo sprema dogoditi svijet, isto kao i instrument božjeg razaranja na osuđenim 'prašćićima' poput pokojnih veličina Hollywooda. Ovakva upotreba Apokalipse među sumanutim milenarističkim pokretima nije neobična: Apokalipsa je manifest očekivanja Sudnjega Dana i definitivno je rezultat bolesnoga uma. Ali to je, po mom mišljenju, um 4. denziteta OPS-a, s punom svjesnošću o onome što će se na ovome planetu dogoditi u ne tako dalekoj budućnosti.

I to je, na kraju, razlog zašto je ovo proročanstvo dano i uključeno u kanon. Ono je skriveni as kojeg OPS planira odigrati.

Kako možemo otkriti OPS utjecaj u Otkrivenju? Pa, jednom je netko spomenuo ideju da bi ono moglo biti dano od strane sličnih „anđela“ kao i onih koji su ćaskali s Dr. Dee-jem i njegovim partnerom Kelly-jem. Prilično je jednostavno „čitati retke sile“ koji se provlače kroz tekst.

Psiho-patološka pretraga teksta dovodi do zaključaka koji su prilično daleki trenutnim teološkim mišljenjima. Apokalipsi je karakteristična megalomanska atmosfera, strašna agresivnost i bezgranična narcisoidnost. Simptomi su joj glasni zvukovi, plač; simbolizam, pedantne ekspresije; viđenja čudovišta i zvijeri; halucinogeno stanje; osjećaj nadolazeće katastrofe, tipično sistematsko objašnjenje sakupljenih ranijih proročanstava (Enoh, Ezekijel i Danijel su ubačeni u zabludu), a abnormalnost mentalnih procesa može se lako pokazati. Brojne ekspresije inspirirane su enormnim napumpavanjem ega: slava mu i moć, omnipotencija, svi će vidjeti njegovu moć, uništiti će Zemlju i sve ljude, on je Sin Čovječji; upareno s enormnom narcisoidnošću: i obožavat će ga, svi moraju pjevati u njegovu Slavu jer samo on posjeduje moć i mudrost (5:12), samo je on dostojan primati Slavu, samo je Janje dostojno otvoriti knjigu sa sedam pečata, on je Kralj Kraljeva, Vladar Vladara.

Sve kazne su strašne: krv obilno teče, Rim će biti uništen u jednome satu ili jednome danu (18:8-9), sve kraljeve, sve vojnike, sve njihove konje, proždrt će ptice, zvijeri će žive izgorjeti, a svi ostali bit će ubijeni od Krista samoga (19:17-21), sva živa bića u morima će umrijeti (16:3), itd. I sve ove katastrofe posljedica su božjeg gnjeva. Rim je opisan kao velika kurva, a Rimsko carstvo poistovječeno je sa Sotonom samim. Sva ova ljutnja, sve ove katastrofe, posljedica su činjenice da se za sve ostale pretpostavlja kako su neprijatelji Isusa i zbog toga krivi i zaslužili uništenje. Samo oni koji su izabrani vladat će s Kristom kroz 1000 godina.

Ova neizmijerna, iracionalna agresivnost posljedica je enormnog napuhavanja ega. Patološki karakter takvih mentalnih procesa dobro je poznat. Precizni pregled Apokalipse otkriva: 1) tipično židovski, ne grčki stil, uključujući obilnu upotrebu veznika, a manjak uporabe čestica; 2) ne Ivanov stil, kada se uspoređuje sa njegovim gospelima i poslanicama. Autor definitivno nije Grk, vjerojatno je Židov i definitivno nije Ivan Evanđelist.

Još jedno obilježje je ustrajanje na tome da vjerni trebaju izgubiti život u ime Isusa, jer je jedina važna stvar vjera u Isusa. Brojna poslanice apostola su poznate, ali niti jedna od njih nije toliko izvanredno popunjena aluzijama na gospele i Stari Zavjet i niti jedna nije toliko ekstravagantno karakterizirana ego-napumpanim stilom. *Tako da je sumnja kako su Gospel i Apokalipsa djelo istog autora prilično dobro potkrijepljena*

Glavne slike Apokalipse označavaju vizionara samog (samo-orijentiranost kroz mnogostruke ličnosti, što je značajka čak i običnih snova), u svojem samosažaljenju i osvetoljubivosti, u svojoj frustriranosti i povrijeđenoj narcisoidnosti: ubijeno Janje koje će se slaviti kao objekt sveopćeg obožavanja i žena u porođajnim mukama, koja upravo rađa Sina Čovječjega.

Neprijatelj žene u trudovima je Zvijer, tj. svi zemaljski vladari koji uzurpiraju bogom dana prava Sina Čovječjega, a posebno Rimsko carstvo koje će božanska intervencija uništiti za vladavine sljedećeg imperatora. Na ovim stranicama vatre i sumpora, parafrenična obmana kozmički je elaborirana neobuzdanim vizijama katastrofe, pune strašne osvete i mržnje. Činjenica da je prorokov vlastiti neprijatelj, Zvijer, neprijatelj žene u trudovima daje naznaku da je identitet žene prorok sam. Ova trans-seksualna slika sebe može se usporediti sa Freudovim slavim slučajem Justicea Schreber-a, koji je mislio kako će biti pretvoren u ženu, oploden od boga te postati majka nove ljudske rase.

Apokalipsu bi se moglo okarakterizirati kao himnu gnjeva, ljutnje i mržnje. Ništa u Apokalipsi nije ljubav ili milost, sve je samoveličanje, osveta, gnjev, moć, okrutnost. (Koenraad Elst, ***Psychology of Prophetism***, Voice of India, New Delhi)

Đavolska kvaliteta Otkrivenja i živahnost kojom pisac (koji je, usput rečeno, vrlo vjerojatno bio upleten i u „ispravke“ Novog zavjeta, jer su njegovi upisi prepoznatljivi) proglašava propast i tamu ipak nužno ne negiraju stvarnost vizije. Samo joj mijenjaju perspektivu. I vidimo kako Novi Jeruzalem igra veliku ulogu u svrsi Otkrivenja, jer je on cilj užasa kojeg se namjerava pobuditi u čitaocu. Ali, vratit ćemo se na ovo. Trenutno se osvrnimo na 'regularne' dijelove Biblije u

kojima također možemo pronaći bisere skrivene u blatu. U stvari, u Mateju 24 možemo pronaći opasku vezanu za temu, navodno poteklu od Isusa, a na koju, čini se, nitko nikada ne obraća previše pažnje.

Ova opaska je dana u stihovima 37 i 38: Kao što su u one dane Noe – prije potopa – jeli i pili, ženili se i udavali do dana kad Noa uđe u arku i ništa nisu ni slutili dok ne dođe potop i sve odnije – tako će biti i Dolazak Sina Čovječjega.

U priči o Noi, na koju se Isus direktno nadovezao u „Kraju Svijeta“, čovjek je sanjao, i na to proročanstvo (tko zna kojim putem mu se Bog obratio) on je reagirao pozitivno, poduzevši korake za spas sebe i svoje obitelji. A najvažniji dio priče o Noi je – to nije bio kraj svijeta u smislu kojim nas se podučava, već kraj svijeta u smislu da je svijet prije bio potpuno drugačiji od onoga nakon Poplave. Zemlja je nastavila postojati, a Noa i njegova metaforična obitelj (naime, očito je postojalo više od nekoliko Noa po cijeloj Zemaljskoj kugli) izašli su iz Arke u potpuno novi svijet; svijet toliko drugačiji da je čak pojava duge tek tada zabilježena po prvi puta, kao dokaz fundamentalne promjene stvarnosti.

Ponovno i ponovno, kroz tisuće godina i više, ova ili ona grupa ljudi odlučuje kako Kraj dolazi. Rasprodaje sve što posjeduje, preseljava u šumu, okuplja se na planini ili u kolibi u džungli, u očekivanju Boga – ili, u današnje vrijeme, ET-a, a kada sunce konačno svane na veličanstveni dan otkupljenja i ništa se ne dogodi, pa, neki su toliko razočarani ili toliko ustrajni u želji da budu u pravu, da neće prezati ni od čega kako bi dokazali da je baš njihovo tumačenje bilo ono ispravno. Ljudi Hrama, Kult Sunca i Vrata Raja samo su tri skorašnja primjera.

Ovakve prognoze očito su otišle u krivome pravcu – strašno i katastrofalno pogrešne. A ovi spomenuti bili su samo posljednji na dugoj listi sličnih grupa. Uzorak se ponavlja ispočetka i ispočetka. Stoga ponovno pitamo – postoji li išta u svemu tome i ako da, što?

Pažljivo gledano, priča o Noi je prilično informativna. Ona nam ne govori kako su neke natprirodne sile pripremile mjesto za Nou. Baš suprotno, Noi je rečeno na koji se način sam treba pripremiti da bi osigurao opstanak sebe, svoje obitelji i određenih životinja. Da Noa nije izabrao poduzeti te ogromne napore, mi nikada ne bismo čuli za njega, tkogod da je stvarno bio i u kojoj god kulturi ili kontekstu postojao.

„Kako je bilo u vremenu Noe“ može biti tumačeno na nekoliko razina. Što bi točno mogao značiti taj trag? U Genezi, odlomak 6 pronalazimo:

Kad su se ljudi počeli množiti na zemlji, sinovi Boga vidješe kako su im žene lijepe i sve koje poželješe, izabraše i uzeše za svoje žene.

Ovo je svakako važna izjava! Beskonačne spekulacije izvedene su na temu tko su bili ti „Sinovi Božji“ ili 'Nefili'. Bilo kako bilo, prvi čudesni dio navoda je onaj koji se odnosi na „množenje ljudi na licu zemlje“, kao da je to bio naročito bitan čimbenik: golem rast populacije. Može li biti moguće da je određena cifra broja stanovništva – kao što je sugerirano ovom napomenom – bila nešto kao „kritična masa“ koja je potakla interakciju sa „Sinovima Božjim“? A serija napomena, sa žalošću primjećujem, nastavlja u pravcu koji se čini još nevjerovatnijim, proglašavajući:

U to vrijeme na Zemlji su postojali divovi, a također i poslije, kad su Sinovi Božji živjeli s ljudskim kćerima i one su im rađale djecu. Oni su bili moćni ljudi starih vremena, čuveni ljudi.

Što ćemo, za ime svijeta, napraviti s ovako nečime, ako tvrdimo da smo racionalni i ozbiljni mislioci? Svejedno, čini se da je ovo bit značenja. U velikom broju mitova i legendi zabilježene su pojave interakcije Sinova Božjih s ljudskim ženama i potomci sjedinjenja koji su donosili razaranja na Zemlji, što nas dovodi do sljedećeg simptoma: *Gospodin vidje da je ljudska pokvarenost velika i da je svaka maštarija i namjera ljudske misli neprestano zla.*

Odlomak se ponovno vraća na ovo u izjavi: *Zemlja je bila izopačena i trula iz božje perspektive, ispunjena nasiljem (razaranjem, oskvrnućima, uvredama, nasiljem i željom za moći). I Bog pogleda na svijet i vidje koliko je izrođen, srozan i pokvaren; jer svo je ljudstvo iskvarilo put i izgubio stvarni smjer.*

Ovo su oštre riječi. Ali jesu li primjenjive na današnje vrijeme i mjesto? Pa, to je nešto što ćemo ispitati. Ali, postoji još jedan znak: Noa je našao odobravanje od Boga. Bio je, nedvojbeno, onaj kojeg se smatralo bolesnim od strane ljudi oko njega. Nije se uklapao, bio je anomalija – čovjek od vjere, razbora i opreza u vrijeme i mjesto kada je sve što je ljudska vrsta ikada mislila bilo pokvareno, izopačeno, preokrenuto naopačke, iskrivljeno do neprepoznatljivosti. Ali Noa je pronašao milost u Gospodinovim očima.

U Pavlovim Poslasticama Hebrejima rečeno nam je: „*Požuren vjerom, Noa, nakon što je prethodno upozoren od Boga o nadolazećim događanjima, iako se znakove istih još nikako nije moglo primijetiti, brižno, marljivo i smjerno konstruirao je i pripremio Arku za oslobodjenje vlastite obitelji. Ovime je zaobišao sud i kaznu svjetske nevjere i postao nasljednik i posjednik pravednosti.*“

Ovo je velika stvar: prethodno upozoren o događajima koji predstoje, iako im tada još nije bilo traga.

Vjera je otvorenost i stav pun povjerenja u istinu i stvarnost, kakva se god ona u konačnici pokazala biti. Ovo je riskantno i odvažno stanje uma. Vjerovanje, u religijskom smislu, je oprečno vjeri – jer je ono vatrena želja ili nada, prinudno držanje za ideju da je Svemir posložen i reguliran na točno određeni način. Vjerovanje je držanje za stijenu; vjera je naučiti plivati – a cijeli ovaj Svemir pliva u beskonačnom prostoru. (Alen Watts)

Čovjek koji ima vjeru ujedinjuje najbolje pragmatične i realistične poglede te im dodaje treću dimenziju: vjeru – otvorenost i stav pun povjerenja u istinu i stvarnost, kakva se god ona u konačnici pokazala biti. Kako je praktičan, on funkcionira u svjetskom sistemu; kako je realan, on uočava opasnosti i djeluje kako god je u mogućnosti da bi ublažio patnje koje vidi. On je otvoren učenju, mijenjanju svojih pogleda, kako bi živio u „riskantnom i odvažnom stanju uma“. To znači da, djelovanjem u vjeri, sa sigurnošću u svrhu života, on teži postizanju uvjeta neophodnih za razumijevanje istine. On marljivo traži, često uz obvezno odricanje od onoga za što je do tada mislio da je istina, a u svrhu shvaćanja dubljih istina; u nadi kako će pronaći značenje „spasenja“ u doslovnom smislu – i sebe kao primatelja istoga, u kojem se god kontekstu ono konačno manifestiralo.

Takva se potraga može poduzeti samo s vjerom koja je otvorena i odvažna; slijedeći 'nos', da se tako izrazim, i na kraju, probaviti ono što je od istinske koristi kada je konačno otkriveno. U praktičnom smislu, kako netko stječe ovu vrstu vjere, ovu Milost, ovaj „Svjesnost Grala“, kako ga ja volim zvati?

Jedina nada koju imamo da bi stekli istinsku vjeru je upotreba razuma. Ako ogulimo sve slojeve osobnih interpretacija i materijalističkih linearnih očekivanja, možda naiđemo na istinu. Ali jednostavna istina je često zastrašujuća. Ona ne ostavlja mjesta racionalizacijama u kojima

se možemo sakriti.

Promatrajući našu konstelaciju znakova, stvarno se čini kako smo u vremenskom razdoblju vrlo sličnom „danima Noe“. Jedini problem koji postoji, je čini se „interpretacija“. Zainteresirani za temu kraja svijeta imaju na raspolaganju stotine, ako ne i tisuće tumačenja ovakvih proročanstava. Posjedujem čitavu policu s knjigama posvećenu ljudima i grupama koji su vjerovali da kraj dolazi toga i toga dana, baziranu na razrađenim interpretacijama zapisa ili nadahnutih proroka i svaki pojedini bio je u krivu.

Prema hinduističkoj mitologiji, svaki ciklus zemlje podijeljen je na četiri *yuga-e* svjetskih doba, usporedivih s 4 doba grčko-rimske tradicije, a kao i u potonjima, pad u moralnoj izvrsnosti događa se kako runde napreduju. Klasična su doba svoja imena uzela od metala: zlatno, srebrno, brončano i željezno, dok su u hinduizmu uzeta od četiri bacanja indijske igre kockama:

ta *kria, tre*

dvpara

i

kali

. Nomenklatura u oba slučaja sugerira relativne vrline razdoblja, kako se ona smjenjuju u sporom, nepovratnom mimohodu.

Kria je savršeni princip glagola *kri*, raditi; u doslovnom prijevodu, „završeno, napravljeno, postignuto, savršeno“. Ovo je bacanje kocke koje osvaja

pot *jack*

potpuni dobitak. Prema indijskoj koncepciji, ideja totalnog ili potpunosti povezana je s brojem četiri. Bilo što potpuno i samo-sadržano shvaćeno je kao posjedovanje sve četiri četvrtine. Stoji čvrsto na svoje „četiri noge“.

Dharma

, moralni red svijeta, u tom periodu stoji čvrsto na sve četiri noge, poput svete krave; djelotvoran kao sve-prožimajući konstrukcijski element u organizmima svemira. Tijekom ove *yuga-e*

rađaju se ljudi puni vrlina, koji svoje živote posvećuju ispunjenju

dharminih

božanski određenih dužnosti. Brahmini su uspostavljeni u svetosti. Kraljevi i predsjednici djeluju u skladu s idejama istinski kraljevskog ponašanja. Pučanstvo je posvećeno braku i vještinama. Uslužna klasa pravično podnosi zakon, promatrajući sveti red života.

Međutim, kako životni ciklus svjetskog organizma dobiva na zamahu, red gubi tlo pod nogama. Sveta *Dharma* kopni, četvrtinu po četvrtinu, dok njena suprotnost polako osvaja igralište. *Treta Yuga*

je zbog toga nazvana prema bacanju kocke trojke.

Treta

je trijada ili trojka; tri četvrtine. Tijekom

Treta Yuga-e

, univerzalno tijelo, kao i tijelo ljudskog društva, održano je na samo tri četvrtine svoje potpune vrijednosti. Modeli života odgovarajući za četiri grupe društva počinju srljati u propast. Dužnosti se više ne obavljaju spontano, moraju biti naučene.

Dvapara Yuga je razdoblje opasnog balansiranja između nesavršenosti i savršenosti, tame i svjetla. Ovo je bacanje kocke dualnosti. Tijekom *Dvapara Yuga-e* samo su dvije četvrtine *Dhar*

me

još uvijek učinkovite u manifestiranom svijetu; ostale su nepovratno izgubljene. Sveta krava, predstavnica etičkog poretka, umjesto čvrstog stajanja na četiri noge, sada nesigurno balansira na dvije. Polu-božanski ideali društva su izgubljeni. Znanje o otkrivenim vrijednostima je izgubljeno. Duhovni red više ne potkrepljuje ljudski i univerzalni život. A sva ljudska bića, od Brahmina do sluga, zaslijepljeni su strašću i željom za zemaljskim posjedima. Na ovaj način postaju podli i gramzivi, suprotni ispunjenju svetih dužnosti koja zahtijevaju samoodricanje. Istinska svetost izumire.

I konačno, *Kali Yuga*, dolazak mračnih vremena. Ovaj period sadrži jednu četvrtinu pune snage *Dharme*

. Egoizam, konzumerizam, slijepe i nepromišljene sile trijumfiraju i vladaju svijetom.

Kali

znači najgore od svega; također, razdor, svađa, nesloga, rat i bitke elementi su ove *yuga-e*

, kako je

kali

povezana sa

kal-aha

ili „razdor, svađa“. U igri bacanju kocke,

kali

je bacanje kojim se gubi.

Tijekom *Kali Yuga-e* čovječanstvo je u najgorem stanju. Vishu Purana govori: „Kada društvo dosegne ovaj stupanj, kada posjedi počnu određivati status, bogatstvo postane jedina vrlina, strast isključiva poveznica muža i žene, obmana sredstvo za uspjeh u životu, seks samo način

uživanja i kad se vanjski zahvati pobrkaju s unutarnjom religijom...“ – tada smo u

Kali Yuga-i

. Četiri

yuga-e

tvore Veliku

Yuga-u

ili

Maha Yuga-u

. Tisuću

Maha Yuga-i

su jedan jedini dan Brahme ili

Kalpe

.

Kalpa je podijeljena u četrnaest *manavantara-i* ili „Manu-intervale“, a svaki od njih je sačinjen od sedamdeseto-tjednog dijela *mahayuga* i završava potopom. Intervali su dobili ime po Manu, hinduističkom dvojniku Noe, junaku koji je izmakao poplavi.

Kalpa

će završiti nakon predstojećih još sedam potopa – u kojem trenutku će Brahma „zaspati“ na određeno razdoblje prije nego slijedeći „Dan Brahme“ ne započne. Heinrich Zimmer prenosi indijski mit –

Mravlja Parada

– koji opisuje pogled na kružnu prirodu vremena.

Indra je ubio zmaja, divovskog titana koji je obitavao u planinama u bezekstremitetnom obliku oblaka zmije, držeći nebeske vode zatočenima u truhu. Bog je bacio munju posred njegovih nezgrapnih spirala; čudovište se slomilo kao snop osušene trske. Vode su buknule oslobođene i u trakama potekle posvuda po zemlji kako bi još jednom prožele tijelo svijeta.

Ova poplava je poplava života i pripada svima. Ona je životna snaga polja i šuma, krv koja kola venama. Čudovište je smetalo općoj dobrobiti, smještajući svoje ambiciozno, sebično truplo između neba i zemlje, ali sada je pogubljeno. Sokovi ponovno teku. Titani se povlače u podzemni svijet; bogovi se vraćaju i okupljaju na glavnoj planini Svijeta kako bi od tamo vladali s visina.

Indra je pozvao Vishvakarmanu, boga umjetnosti i vještina i naredio mu da podigne palaču dostojnu Indrine nedosežne veličanstvenosti. Vishvakarmanu je naporno radio i nakon godine

dana uspješno konstruirao sjajnu rezidenciju sigurno dostojnu Indre. Ali to nije bio slučaj, jer svaki put kada je Indra posjetio građevinu, na pamet su mu padala nova i nova komplicirana čudesa, za koja bi naređivao da se dodaju predivnoj palači. Ovo je, razumljivo, bilo vrlo frustrirajuće našem arhitektu, Vishvarkarmanu, te je on odlučio potražiti pomoć boga kreatora, Brahme. Brahma ga je uvjerio kako će vrlo skoro biti oslobođen tereta.

Sljedećeg jutra, Brahmin dječak (ili Sveto Dijete) pojavilo se na vratima Indrine palače. Kralj je istog trenutka prepoznao svetu prirodu djeteta te ga uveo unutra i upitao koja je svrha njegovog dolaska. Brahmin dječak rekao mu je kako je čuo priče o veličanstvenoj palači koju gradi te kako se radi o palači kakvo 'niti jedan Indra do sad nikada nije uspio sagraditi.

Indra, pun vina pobjede (ili ponosa), upita dječaka je li vidio mnogo Indri kako dolaze i prolaze, na što mu je dječak mirno odgovorio:

„O kralju bogova, znao sam za strašna raspuštanja Svemira. Vidio sam kako sve iščezava, ponovno i ponovno na kraju svakog ciklusa. Na kraju tog strašnog vremena svaki se atom raspada na prvobitni, čiste vode vječnosti, onda kada je izvorno sve nastalo. Sve se tada vraća u bezdan, divlju beskonačnost oceana koja je pokrivena krajnjom tamom i bez znaka ikakvoga živog bića. Ah, tko bi pobrojao sve minule Svemire ili stvorenja koja su ustala obnovljena, ponovno i ponovno, iz bezoblične provalije neizmjernih voda? Tko bi pobrojao minula doba svijeta kako se izmjenjuju u beskonačnost? I tko bi pretraživao beskonačnosti Svemira kako bi pobrojao usporedne Svemire, svaki sadržavajući svojeg Brahma, Višnu ili Shivu? Tko broji Indre u njima svima – te Indre, usporedne, koji u isto vrijeme vladaju u svojim bezbrojnim svjetovima; i one ostale, koji su bili prije njih; ili čak Indre koji su slijedili jedan iza drugoga u pravcu, uzdižući se u božansko kraljevstvo, jedan po jedan, i jedan po jedan umirući? Kraljevi bogova, među vašim slugama ima onih koji drže da bi bilo moguće pobrojati zrnca pijeska na Zemlji i kapi kiše koja pada s neba, ali nitko nikada neće pobrojati sve te Indre. To je ono što zna onaj koji Zna.“

Dječak je nastavio govoriti u ovome stilu, a u isto vrijeme parada mrava pojavila se u Sali. Ovaj znak nasmijao je dijete. Na Indrinu zamuckujuću zamolbu, objasnilo je svoj postupak:

„Nasmijao sam se zbog mrava. A razlog nije za izreći. Ne traži me da objasnim. Sjeme zla i plod mudrosti sadržane su u ovoj tajni. To je tajna koja sjekirom uništava drvo zemaljske taštine, cijepa joj korijenje i razbija krunu. Ova tajna je svjetiljka onima koji tapkaju u neznanju. Ona leži zakopana u mudrosti vjekova i rijetko je otkrivena čak i svetcima. Ova tajna je dah

života asketima koji se odreknu i prekorače smrtno postojanje; ali žitelje Zemlje, obmanute željom i ponosom, uništava.“

Dječak se nasmiješio i potonuo u tišinu. Indra ga je promatrao, ne mogavši se pomaknuti. „O sine Brahminov“, molio je kralj s novom i vidljivom skromnošću, „Ne znam tko si. Činiš se kao inkarnacija mudrosti. Otkrij mi ovu tajnu vjekova, ovo svjetlo koje rastjeruje mrak.“

Zatražen da pouči, dječak je obznanio Indri skrivenu mudrost. „Vidio sam mrave, o Indra, kako dolaze u dugoj paradi. Svaki od njih bio je jednom Indra. Kao i tebe, svaka vrlina pobožnih djela jednom ih je uzdizala do ranga kralja bogova. Ali sada, kroz mnogo ponovnih rođenja, svaki je ponovno postao mrav. Ova vojska je vojska prijašnjih Indra.“

Pobožnost i velika djela podižu stanovnike svijeta do veličanstvenih kraljevstava nebeskih palača, ili do viših oblasti Brahme i Shive, i do najviših sfera Višne; ali pokvarena djela ih potapaju u svjetove ispod, u ponore boli i tuge. Djela su ono čime netko zaslužuje sreću ili muku i postaje gospodar ili sluga. Djela su ono što netko stječe kako bi došao do ranga kralja ili Brahmina ili nekog boga ili do Indre ili Brahme, ali također kroz djela netko zaziva bolest, stječe ljepotu i deformaciju ili se rađa u obliku čudovišta.

„To je sav sadržaj tajne. Ova mudrost je trajekt prema raju preko oceana pakla. Život u ciklusu bezbrojnih ponovnih rođenja je kao vizija sna. Bogovi s visina, nijemo drveće i kamenje, su kao utvare u ovoj fantaziji. Ali Smrt izvršava zakon vremena. Određena vremenom, Smrt je gospodar svega. Prolazni kao balončići su dobro i zlo bića ovoga sna. U beskrajnom ciklusu dobro i zlo se izmjenjuju. Stoga, mudri nisu vezani za ijedno, niti za dobro, niti za zlo. Mudri su vezani za ama baš ništa.“

Dječak je nastavio sa strašnom lekcijom i tiho promatrao domaćina. Kralj bogova, sa svom svojom nebeskom krasotom, sveden je u vlastitom viđenju na beznačajnost. U ovom trenutku stigao je stari pustinjač. Pustinjač je rekao Indri: „Svaki treptaj vjeđe velikoga Višne izražava prolazak Brahme. Sve ispod područja Brahme je nebitno kao oblak koji se u jednom trenutku oblikuje, a onda opet razlaže.“

Indra je razmišljao; i događaj mu se činio kao da je bio san. Ali više nije osjećao potrebu za uvećavanjem svoje nebeske veličanstvenosti ili za nastavljanjem gradnje svoje palače. Pozvao

je Vishvkarmana. Graciozno ga pozdravivši medenim riječima, zasipao ga je draguljima i dragocjenim darovima i tada, uz raskošnu gozbu, otprovio ga je kući. Indra je sada želio samo otkupljenje. Sakupio je mudrost i jedino je želio biti slobodan. Povjerio je pompoznost i teret svojeg ureda sinu i pripremio se na umirovljenje pustinjačkim životom u divljini, uslijed čega je njegovu predivnu i strastvenu kraljicu Shachi preplavila tuga.

Plaćući u tuzi i potpunom očaju, Shachi je pribjegli Indrinom dovitljivom svećeniku i duhovnom savjetniku, Lordu Magične Mudrosti, Brihaspati. Klanjajući mu se pod nogama, preklinjala ga je da joj odvrati muža od čvrstog nauma. Snalažljivi savjetnik bogova obazrivo je saslušao molbe neutješne božice i znalčki kimao s odobravanjem. Uzeo ju je za ruku i zajedno su se uputili njenome mužu.

U ulozi duhovnog učitelja, pričao je o vrijednostima duhovnog života, ali i sekularnoga. Za oba je dao prednosti. Indra ne treba napustiti svoj život, ali svakako mora imati na umu beskonačne cikluse svemira kako bi imao ispravnu poniznost i perspektivu u svojim životnim poslovima.

Vizija bezbrojnih Svemira koji postoje rame uz rame i lekcija o beskonačnom nizu Indri i Brahmi uništila bi svaku vrijednost individualnog postojanja. Između te neograničenosti, vizije koja oduzima dah i suprotnog problema ograničene uloge kratkog individualnog života, mit utječe na ponovno uspostavljanje ravnoteže. Brihaspati, utjelovljenje mudrosti, naučio je Indru kako svakoj od sfera mora dati zaslugu. Naučio ga je prepoznati božansku, ne osobnu sferu vječnosti, koja se okreće uvijek i bez starenja kroz vrijeme. Ali također i cijeniti prolaznu sferu dužnosti i užitaka individualnoga postojanja, koje je jednako stvarno živom čovjeku kao i san duši koja spava.

Vizija beskonačnog ponavljanja i besciljne reprodukcije smanjila je i konačno poništila naivno poimanje sebe i trajnosti svoje moći u pobjedničkome Indri. Njegovi stalno rastući građevinski projekti trebali su pružiti primjeren smještaj samopouzdanome, prirodnome i dostojanstvenome konceptu ega. Ali kako su se ciklusi proširivali, otvorene su razine svijesti u kojima mileniji prolaze u trenucima, eoni u danima. Ograničena konstitucija kao što je čovjek ili neki niži bog, poput njega, izgubila je važnost. Tereti užitaka, posjeda i hrabrosti ega, čitav sadržaj ljudskog života rasplinuo se u nestvarnost. I ono što mu se činilo važnim samo trenutak prije, sada nije vidio kao ništa više nego prolaznu sablast, rođenu i nestalu, nedodirljivu kao bljesak munje. Transformacija je postignuta pomakom u Indrinome stavu.

S proširenjem pogleda svaki aspekt života bi se pomaknuo. Planine, koje su jednom smatrane

trajnicima, podizale bi se i spuštale kao valovi. Trajni svijet postao bi fluidan. Veliki ciljevi topili bi se pred očima. Svako iskustvo koje je imalo vrijednost iznenada bi se preobrazilo; umu bi se bilo teško orijentirati, a emocijama otkriti čvrsto tlo. Koliko god dugo iskustva i osjeti koji teku svjesnosti pojedinca ostanu netaknuti vjetrovitom i obezvređujućom vizijom, smrtna bića koja se pojavljuju i nestaju u neprestanom ciklusu života smatraju se potpuno stvarnicima. Ali, u trenutku kada je njihov prolazni karakter prepoznat, počinju se činiti gotovo nerealnicima – iluzijom, optičkom varkom, obmanom osjeta, dvojbenim plodom mašte previše ograničene svijesti. I kada se razumije u tom smislu, svijet je Maya.

Maya bogova i njihova moć pretpostavljanja različitih oblika prikazujući po volji različite aspekte njihova suptilnog postojanja. Ali, bogovi sami su produkcija veće Maye; spontana samotransformacija izvorno nerazlikovne, svestvarajuće božanske biti. A ova velika Maya proizvodi, ne bogove same, već Svemire u kojima oni postoje. Maya je postojanje. Maya je vrhovna moć koja stvara i pokreće prikaz.

Poanta je: sa stajališta kratko-živućeg pojedinca ove se izvanredne okolnosti mogu zanemariti. Ali se ne mogu odbaciti. *Maya Shakti* predstavlja spontano prihvaćanje, puno ljubavi, životne opipljive realnosti. Podnošenje patnji, žrtvi i smrti koje prate sva iskustva prijelaza, ovaj aspekt potvrđuje, predstavlja i uživa delirij manifestiranih oblika. Maya je također kreativna sreća života, ljepota, divljenje, draž i zavodjenje života u svijetu. (Heinrich Zimmer, ***Myths and Symbols in Indian Art and Civilisation***)

Ispravno shvaćeno, dinamika koja je predstavljena u priči je predaja promjenjivim aspektima postojanja na jednoj strani, ali u isto vrijeme nevezivanje za ishod na drugoj. Jedini način da bi se to postiglo je sudjelovati u svijetu kao aktivan sudionik, ispunjavati svoju stvarnu dužnost, onu koja je otkrivena kroz znanje, i uvijek imati na umu beskrajni ciklus i prijelaznu prirodu svega. Jer svijet neće završiti. Nikada.

Nakon što sam naišla na ideju da se vrijeme smatra cikličkim na Istoku, bila sam dovoljno intrigirana započeti seriju proučavanja povijesti starih mitova i legendi. Kako sam se pomicala dublje u proučavanju, postala sam svjesna čudnog fenomena: primijetila sam da su se u povijesnom kontekstu mitski arhetipovi pojavljivali ponavljajući se na previše cikličan način da bi to bila slučajnost ili da to ne bi bilo od dovoljnog značenja da ne bi zahtijevalo i posebnu pažnju. Kako sam proučavala problem, došla sam do, na neki način, iznenađujuće pomisli; počela sam misliti kako izvorna priroda Zla možda leži u konceptu Vremena samog. Kada, gdje, kako i zašto se ovo razmimoilaženje dogodilo? S obzirom da je očito postojao sukob između shvaćanja istočnjačkih i zapadnjačkih religija, možda se trag može naći u pronalaženju

pravca linearnog pogleda na vrijeme u prošlosti.

U ovom trenutku znala sam da moram proširiti potragu i uključiti knjige napisane od strane 'objektivnih promatrača', bolje nego one *a priori* vjernika. Znala sam da ulazim u nedopušteno područje, zabranjeno dogmama moje vjere, ali odgovori koji su dolazili od strane vjere same očito nisu služili navedenoj svrsi prezentiranja pojačane slike Boga kao svemogućeg, sveznajućeg i punog ljubavi za sve. I postajalo mi je sve očitije kako se Biblija ne može tumačiti doslovno. To je značilo da se religiozna dogma svela na malo više od zahtjeva da se vjeruje u ovu ili onu interpretaciju ovog ili onog, a sve previše ljudskog, tumačenja. Zašto bih vjerovala u tumačenje jednog čovjeka na uštrb tumačenja drugog?

Pa naravno, zato jer su oni „stručnjaci“ ili su „izabrani“ tumači božje volje! To je sve dobro, osim činjenice da ne samo da nisu mogli osigurati razumne odgovore, već, čini se, uopće nisu razumjeli ni pitanje.

Znajući da sam se suočila s izborima tko ili što je uopće vjerojatno, odlučila sam kako definitivno trebam više podataka na kojima ću bazirati takav izbor. Uostalom, u uistinu pravom smislu riječi, bilo je to kao odlučivanje koje ću uže upotrijebiti za objesiti se iznad provalije. Morala sam otkriti koliko sam stvarno vjerovala u tumače Biblije, stvoritelje religijskih dogmi i čak Bibliju samu.

Eliadovo mišljenje je kako su religijski mitovi stvoreni kao „obrana od terora povijesti“. I pronalazimo kako, na najdubljoj razini, ta obrana protiv povijesti ima veze s Vremenom. Religijski mitovi su brojni i variraju, ali, kad se uklone sve zamke, glavna sporna točka je koja koncepcija vremena je upotrijebljena kao temelj za mit: ciklička ili linearna?

Jedan od vrlo starih aspekata ideje nebeskog arhetipa bio je koncept *Axis Mundi* ili Centra. To je bilo mjesto na kojem se Nebo, Zemlja i Pakao susreću i gdje je između njih moguć prolaz. Na bilo kojem mjestu gdje je dolazilo do preklapanja ova tri područja, smatrano je kako postoji hram, bilo da je sagrađen ili ne. Centar je bio zona svetih – apsolutne stvarnosti – i bio je simboliziran drvećem, fontanama, ljestvama, užadima itd. Interakcija s njima smatrana je inicijacijom i događala se u bezvremenskom stanju. Stoga se misli kako su religiozni rituali razvijeni u pokušaju povezivanja s ovim Božanskim Modelom ili arhetipom.

Jedan on najinteresantnijih aspekata arhaične ontologije bilo je odbacivanje vremena putem imitacije arhetipova. Na ovaj način žrtvovanje nije samo bilo imitacija izvornog žrtvovanja boga, već je nekako počelo biti energetska usklađivanje ta tri područja, stvaranje „prolaza“ neke vrste dužinom *Axis Mundi-ja*. Iz se tog razloga, za trenutak tijekom rituala žrtvovanja, izvoditelj identificirao s iskonskom gestom, odbacio vrijeme i obnovio sebe i sve povezane sudionike.

Posvuda postoji predodžba o kraju i početku cikličkog vremenskog perioda i, istovremeno s ovom idejom, istjerivanju demona, bolesti i grijeha. Ove ideje demonstrirane su u posvuda prisutnim slavljenju Nove Godine.

Godišnje istjerivanje grijeha, bolesti i demona je u stvari pokušaj ponovnog uspostavljanja, čak i ako samo na trenutak, mitskoga i iskonskoga vremena, 'čistog' vremena, vremena u trenutku kreacije. Svaka Nova Godina je povratak vremena iz početka, ponavljanje kozmogonije. Ritualni sukobi dviju strana glumaca, prisutnost mrtvih, Saturnalija i orgija, mnogi su elementi koji označavaju da na koncu jedne godine i u očekivanju nove postoji ponavljanje mitskoga trenutka prolaza od kaosa do kozmosa. (Eliade)

U velikom dijelu, počeci ovih rituala obuhvaćaju seriju dramatičnih elemenata koji predstavljaju uvjete univerzalne zbuđenosti, odbacivanje reda i hijerarhije i uvođenje kaosa. Pojavljuje se „simbolički potop“ koji uništava cijelo čovječanstvo kako bi utro put novim i obnovljenim ljudskim bićima.

U brojnim mitovima i ritualima pronalazimo istu glavnu ideju godišnjeg povratka kaosu iza kojeg slijedi nova kreacija. Kaos koji prethodi ponovnom rođenju bio je neophodan kao i rođenje samo. Bez kaosa ne može biti ponovnog rođenja. „Kao što je to bilo u danima Noe!“

U mnogima od „modernijih“ ritualnih verzija, potop i elementi vode prisutni su na ovaj ili onaj način, bilo kao piće ili kao krštenje. Krštenje je subjektivni mikro-kozmički ekvivalent poplave na makro-kozmičkoj razini: povratak bezobličnom obliku! Ova bezobličnost, ovaj kaos, ilustrirani su na mnogo načina: postom, ispovjedi, pretjeranom tugom, veseljem, očajem, orgijama – a svi oni traže ponovno stvaranje kaosa kako bi iz njega mogla izroniti novo stvaranje. Ovo nagovještava kako je kaos karnevala nužan za obnavljanje. Drevna znanost koja se otkriva u mitovima govori nam kako nas uvjeti nereda na našem planetu ne vode kraju svijeta, oni su razlaganje strukture kao prethodnica Obnavljanju Vremena.

Također je zanimljivo primijetiti kako se u trenutku obnove, festivalu Nove Godine, mislilo da je sudbina čovjeka zapečaćena za 'cijelu godinu'. Ovo nam sugerira da je bilo nečega u osobnom pristupu periodu novog rođenja koje je novi red uspostavljalo prema setu arhetipskih principa. Ovo je možda bio izvor ideje da pozicija zvijezda i planeta u trenutku rođenja ima nekog utjecaja na pojedinca u astrološkim terminima.

Ono što nam je trenutno važno u ideji je činjenica kako su kraj prošle i početak nove godine temeljene na ideji iscrpljivanja bioloških resursa na svim kozmičkim razinama, stvarni kraj svijeta, ne zato što je svijet proklet, već zato što je, otprilike, ostao bez goriva!

U *Le Probleme des centaures*, profesor Georges Dumezil proučava i diskutira scenarij početka i kraja prema velikom izboru materijala izvedenoga iz Indoeuropskog svijeta uključujući Slavene, Irance, Indijce i Grko-Rimljane. Zapisao je nekoliko elemenata ceremonija inicijacije koji su očuvani u manje ili više iskvarenom obliku u mitologiji i folkloru. Još jedan pregled mitova i rituala njemačkih tajnih društava od strane Otta Hofler-a iznosi slične veze. Oba istraživanja ističu važnost 12 umetnutih dana i posebno Nove Godine.

(1) 12 prijelaznih dana predskazuju 12 mjeseci godine; (2) tijekom 12 odgovarajućih noći, mrtvi dolaze u mimohodu posjetiti svoje obitelji; (3) u ovom periodu vatre se gasi i ponovno oživljavaju; (4) ovo je trenutak inicijacije, kojoj je sastavni element baš gašenje i ponovno paljenje vatre; (5) ritualne borbe dviju suprotstavljenih grupa; i (6) prisustvo erotskih elemenata, braka, orgija.

Svaki od ovih mistično-ritualnih motiva svjedoči o potpuno iznimnom karakteru dana koji prethode i slijede prvi dan u godini, iako eshatološko-kozmoška funkcija Nove Godine (odbacivanje vremena i ponavljanje stvaranja) nije eksplicitno navedena. Svejedno, može se pokazati kako se ta funkcija podrazumijeva u svim ostalim mitsko-ritualnim motivima. Kako bi, na primjer, invazija duša mrtvih mogla biti išta drugo nego znak obustave svjetovnog vremena, paradoksalno ostvarenje istovremenog postojanja 'prošlosti' i 'budućnosti'? Ovo istovremenost nije nikad toliko potpuna kao što je to slučaj u razdoblju kaosa, kada se svi načini preklapaju. Posljednji dani stare godine mogu se poistovjetiti sa pred-kreacijskim kaosom, kako kroz najezdu mrtvih – koja poništava zakon vremena – tako i seksualnom pretjeranošću koja obično označava prigodu.'

Zamolila bih čitatelja da obrati posebnu pozornost na ideju „iscrpljivanja fizičkih resursa, najezde duša mrtvih i seksualnu pretjeranost“ za koje je predloženo kako su pokazatelji

nadolazeće obustave i obnove vremena.

Svakako znamo kako doživljavamo stvarnu invaziju „posjetitelja s drugoga svijeta“ i da mnogi ljudi primjećuju „zastoje“ u stvarnosti koji se svakim danom sve više nagomilavaju. Vezano za iscrpljivanje fizičkih resursa u materijalnim pojmovima, nedavno otkriće znanosti predlaže da ovo možda i nije samo „arhaična ideja“. 15. kolovoza 2001. članak u New York Timesu bio je naslovljen: ***Kozmički zakoni kao brzina svjetlosti možda se mijenjaju:***

Međunarodni tim astrofizičara otkrio je da se osnovni zakoni prirode, kako ih se danas razumijeva, možda pomalo mijenjaju kako svemir stari, iznenađujuće otkriće koje bi moglo nanovo napisati udžbenike fizike i staviti na kušnju fundamentalne pretpostavke o tome kako svemir funkcionira. [...]

Potvrđeno je, ovo otkriće moglo bi značiti da su se i ostale konstante za koje se smatralo da su nepromjenjive, kao brzina svjetlosti, mijenjale tijekom povijesti svemira. [...]

Znanstvenici koji su provjeravali rad u njemu nisu pronašli niti jednu očitu manu. Ali kako bi posljedice za znanost bile toliko dalekosežne i jer su razlike u očekivanim mjerenjima toliko suptilne, mnogi znanstvenici izražavaju sumnju da će ovo otkriće opstati na testu vremena i kažu kako će čekati nezavisne dokaze prije donošenja odluke je li otkriće istinito.

S druge strane, otkriće bi se uklopilo u neke teoretske poglede na svemir, posebno predviđanje da prethodno nepoznate dimenzije možda postoje u strukturi kozmosa. Čak su i znanstvenici na projektu bili namjerno oprezni u prezentiranju rezultata. Opisujući implikacije onoga što je ovaj tim promatrao, Dr. Webb je izjavio: „Moguće je da postoji evolucija zakona fizike.“ [...]

Svakako je vrlo zanimljivo što je ideja „propadanja“ i mijenjanja svemira u vrlo realnim pojmovima bila dio arhaične ontologije. Naravno, ona su sadržavala i dodatnu karakteristiku da takvi događaji istovremeno donose i cikličko vraćanje kaosu te preplavlivanje demonima i dušama mrtvih kao prethodnicu potopu. A ovakva mitologija izražavana je na način kao da je već „doživljena“ koji put; ili, najmanje, da je bila dio znanstvenih spoznaja prijašnjeg vremena.

Ali ideja kako taj događaj predstavlja ponovno rođenje, izgubljena je uvođenjem monoteizma. U tom trenutku, Kraj Vremena postao je Kraj Svijeta – za sve osim nekolicinu izabраниh koji bi trebali biti spašeni od jednog, točno određenog boga. A taj jedan, točno određeni bog, otprilike od tada 'vodi paradu'.

Ponovimo kako obredi odbacivanja označavaju odbacivanje svih normi i nasilno ilustriraju svrgnuće vrijednosti i vraćanje svih oblika neodređenom jedinstvu. Samo centralno mjesto orgija, trenutak kada se sjeme postavlja u tlo, pokazuje nužnost Svjesnosti Grala usred rasplinuća oblika u orgazmički kaos. U prisutnosti smo vrlo drevne ideje: povratak praiskonskom jedinstvu, inauguracije Svjesnosti Grala u realnosti kojom ograničenja, konture i udaljenosti više ne upravljaju. Ono što je iskonsko i osnovno je ideja regeneracije kroz kaos, ponavljanje i stvaranje: vremenska petlja.

Sad, ono čega se moramo prisjetiti vezano za ove postulate je njihova nerazdvojiva optimističnost; svjesnost o uobičajenosti cikličkih katastrofa, sigurnosti njihovog značenja i iznad svega; da one NIKADA, NIKADA nisu konačne!

Kao što su tri dana tame, kao prethodnici ponovnom rođenju Mjeseca, nužni, tako je i smrt pojedinca i periodična smrt čovječanstva neophodna. Svaki materijalni oblik, samom činjenicom svog postojanja u vremenu, gubi snagu i postaje bezobličan pa čak i samo na trenutak. On se MORA vratiti kaosu, orgiji, tami, vodi; mora se ponovo absorbirati u iskonsku jedinicu, koja ga je izdala, na ponovno rođenje. Kralj je mrtav: živio Kralj!

I tako je bilo sve do pojave monoteizma, mit koji je opisivao uvjete života, prihvaćene kao stvari koje su jednostavno takve, svake se godine ponovno odigravao: Vrijeme je bilo cikličko. Svijet može završiti, ali ako završi, to je samo stoga što se 'iscrpio' i mora se ponovno sastaviti. A u njemu pronalazimo i sve elemente priče o Noi: 'Kako je to bilo u vremenu Noe.'

U svim ovim mitovima postoji ideja o kraju i početku Cikličkog Vremenskog Perioda s područja gdje vrijeme ne postoji. I usporedno, da na kraju takvog perioda dolazi vrijeme istjerivanja demona, bolesti i grijeha koje se događa na kraju stare godine, kako bi se nova mogla roditi oslobođena od grijeha. Ono što je još zanimljivije je što takvi obredi u vrlo preciznom obliku oponašaju uvjete 'dana Noe'!

Ali nešto je promijenilo sve ovo. Nekako, percepcija o kraju svijeta postala je strašna kazna. Nekako, Bog koji je uništio mir Raja i namamio ljude da mu daju svoje povjerenje, njemu i samo njemu, ušao je na svjetsku pozornicu. „Ja sam Gospodin tvoj Bog, ja sam ljubomorni Bog!“ I vrijeme je postalo linearno, s prorečenim krajem, koji će biti završan i potpun. I crno se pisalo onima koji nisu na strani „pravoga boga“, koji tvrdi kako je on jedini koji može ponuditi „spasenje“.

U religijskim mitovima nekoliko je univerzalnih tema, a prevladava ona o Zlatnom Dobu koje je uništeno na neki strašan način – poplavom, padom iz milosti, kaznom. Jessie L. Weston u svojoj knjizi ***Od Rituala do Romanse (From Ritual to Romance)*** kaže:

„Što pozornije proučavamo pretkršćansku teologiju, to smo jače impresionirani dubokim i smionim duhovnim karakterom njihovih spekulacija i sve upitnijim nam se čini da su takva učenja mogla ovisiti o ničim potpomognutom procesu ljudske misli ili su se mogla razviti iz klica kakve pronalazimo među pretpostavljeno 'primitivnim' ljudima... Jesu li oni stvarno primitivni? Ili se suočavamo, ne sa osnovnim elementima religije, već sa raštrkanim fragmentima neke iščezle civilizacije? Sigurno je, onoliko daleko koliko povijesni dokazi idu, da naši najraniji zapisi ukazuju na prepoznavanje duhovnoga, a ne materijalnoga, izvora ljudske vrste.

Proučavatelji literature o Gralu ne mogu ne biti impresionirani stanovitom atmosferom strahopoštovanja i tajanstvenosti koja okružuje taj zagornetni Objekt. Uz njega je povezana tajna, čije će otkrivanje za sobom povući strašnu nesreću izdajniku. ... To je toliko tajnovita stvar, da se pričati o njoj ne smije usuditi niti jedna žena. ... Nema sumnje da je Gral bio nešto tajno, misteriozno i strašno, a točno znanje o njemu bilo je rezervirano za nekolicinu izabраниh. [...]

Kultovi prirode i dalje ostaju pouzdani vodiči; njihovi unutarnji, ezoterični rituali osposobit će nas da premostimo zaljev između onoga što se na prvi pogled čini potpuno nepomirljivim: elementima narodne predaje i visoko spiritualnim tajnama.“

Kada sam pročitala primjedbu gospođe Weston da bi mitovi mogli biti ostaci iščeznule civilizacije, pomislila sam kako je to zanimljiva hipoteza i počela razmišljati kako bi bilo moguće da su znanstvene činjenice ono što je stvarno opisano u ovim pričama i kako je to znanje vremenom moglo biti pretvoreno u mit ako je infrastruktura civilizacije bila uništena. Prirodno, kao primjer automatski na pamet pada priča „Gospodar muha“, ali zasigurno postoje brojne

druge situacije u kojima se ovaj proces može ispitati. U svakom slučaju, što sam više o tome razmišljala i proučavala više primjera, u meni je raslo uvjerenje kako je gospođa Weston definitivno bila na tragu nečega.

Tema potrage za Gralom ima nekoliko varijacija iste ideje: da je daleko u drevnoj prošlosti postojalo razumijevanje Tehnologije Istinske Mudrosti. Nadalje, postoje indikacije da je ovo znanje bilo opće poznato i primjenjivano u Zlatnim Vremenima. Također se misli kao je Drevna Tehnologija preživjela, iako možda potrgana i zamračena u ezoteričnim 'magičnim doktrinama', mitovima i religioznim obredima/ritualima koji su još nekad davno izgubili svoje značenje čak i među svojem visokom svećenstvu; ili u ezoteričnim školama, njegovana u tajnosti i otkrivana svijetu u odmjerenim dozama, s vremena na vrijeme, putem izabrane nekolicine koja se sažalila nad čovječanstvom. Ali za takvo što nemamo čvrstih dokaza. Bez obzira gdje se tražilo, čini se da veo monoteističke korupcije vjerovanja i mišljenja dominira na zemaljskoj kugli. Čak i oni koji priznaju da bi drevni rituali i mitovi mogli biti ostaci stare tehnologije završavaju pretvarajući tu ideju u najpatetičnije 'magičarske' budalaštine koje se mogu zamisliti, a upravo takvu reakciju Kontrolni Sistem i planira. Na kraju, psihološki govoreći, oni koji slijede magične i ostale ritualne oblike za postizanje kontrole nad životnim silama, samo pokušavaju naći zamjenu za životne situacije koje sami nemaju snage ili mudrosti promijeniti. Bavljenje magijom ili ritualima nije ništa drugo doli samo-uzdizanje iz vlastitih nesigurnih i perifernih životnih iskustava na mitsko stanje „izabranosti“ ili „posebnosti“. Prakticiranje magije pojedincu pruža imaginarnu superiornost. Ona je oblik samo-promocije majušnosti vlastitog stvarnog života u status umišljene moći.

Ipak, uzimajući u obzir religijske mitove i obrede kao kodirane znanstvene formule koje tek sada, u svjetlu recentnih znanstvenih spoznaja, možemo početi shvaćati, proučavanje religijske povijesti dobiva potpuno drugačije značenje. Drevne znanstvene formule bile su ono što je među ostacima uništene civilizacije imalo najviše šanse ostati očuvano. Pamtila su ih djece preživjelih, a ponekad su i upotrebljavane u ograničenim okvirima. Ali, kako je vrijeme prolazilo, čak se i ta ograničena upotreba izgubila i jedino što je ostalo bile su priče. Kao kakav čudni kult tereta, znanstvene formule i kodovi promijenjene su kako bi pobuđivale bogove tehnologije. A kada se ništa ne bi dogodilo, mislilo se da se bog naljutio i počela su žrtvovanja.

Pa ipak, čini se kako je ovakvo stanje ignorancije i izgubljenog značenja bilo planirano i namjerno. Ono je položilo temelje za novu tehnologiju; onu koja je eliminirala određene principe i neophodna razumijevanja rezultirajući uvjetima u kojima je istinska drevna tehnologija postala nedosežna. Nova je tehnologija stvorena kao prepreka stvarnom napretku na višestrukim razinama, a kao temelj naše znanosti počelo se koristiti Vrijeme. Linearno vrijeme.

Kada putujemo u prošlost i zavirimo u tamu prošlih milenija, otkrivamo čudesnu točku u vremenu u kojoj se dogodila toliko čudna stvar, pomak u načinu razmišljanja, da ju je zapanjujuće uopće uzeti u obzir - predstavljanje koncepta monoteizma, tog jednog jedinog događaja koji je postao osnova iz koje se rodilo naše moderno shvaćanje vremena. Kakva je mašta i reakcija na život izrodila ovu ideju? Što je ovdje stvarna slika u slici?

Stoga mi sada dopustite predložiti hipotezu: religiozni mitovi mogli bi zapravo biti pripovijetke koje opisuju drevnu tehnologiju i razumijevanju svemira koje daleko nadmašuje naše današnje razumijevanje, kao i upozorenje o opasnom stanju u kojem se danas nalazimo te nekom budućem događaju kojem se približavamo.

Željela bih sugerirati da su mitovi, rituali i ceremonije drevnih religija samo preživjeli djelići ove tehnologije, iz kojih je istinsko značenje iščezlo. Nadalje, da otkrivanjem tajni ove 'tehnologije' čovječanstvo ima šansu osloboditi se Terora Povijesti, izgraditi Arku i preživjeti nadolazeći Potop.

Predlažem radnu hipotezu, okvir koje ćemo pokušati ispuniti dijelovima slagalice koje pronalazimo i koje su do sada imale vrlo malo smisla u linearnoj vremenskoj strukturi monoteizma. Ne moramo vjerovati niti jednoj od njih, samo se „igramo“ kako bi vidjeli jesu li moguće. Dakle, kako bih formulirala radnu hipotezu, dozvolite mi da nabrojim moje zamisli:

1. Religijski mitovi koji se prenose s koljena na koljeno su „pripovijetke“ jedne ili više naprednih civilizacija koje su postojale na Zemlji u dalekoj prošlosti.
2. Stanovnici navedenih civilizacija su možda doživljavali drugačiji odnos sa svojim fizičkim okolišem, uključujući i vlastitu fiziologiju, nego mi danas, a ovo različito doživljavanje okoline moglo je biti posljedica stanja postojanja kvantno različitog od našega, uključujući fundamentalno različite uvjete, ne samo u planetarnoj atmosferi, gravitaciji, kozmičkoj i solarnoj radijaciji, nego i razliku u prirodi materije same! Takva okolina očuvana je u mitu kao 'Raj/Eden'.
3. Razlika u okolini možda je ondašnjim ljudima omogućavala razvijanje tehnologije, ne samo superiornije našoj, već i fundamentalno različite. Ova tehnologija mogla je biti rezultat razumijevanja međusobnog suodnosa ljudskih bića i okoline.

4. Okolina, kakvom smo je definirali, može nam dati ključ za razumijevanje mnogih tajni vezanih uz našu fizičku prirodu, posebno vezanu za našu DNA i moždane funkcije. Danas neupotrebljavani dio DNA, *'junk (otpad o.p.) DNA'*, je možda, zbog različitih uvjeta u okolini, tada bio u funkciji. Kao posljedicu, moguće je zaključiti da se različita upotreba naših mozgova može postići i možda je upravo to bilo sredstvo kojim su drevni bili u međuodnosu s prirodom; bili su „partneri“ svojoj tehnologiji, dok mi, u sadašnjosti, o našoj „ovisimo“.

5. Među sposobnostima, koje su mogle postojati u takvom „pojačanom“ ili kvantno različitom okolišu, mogle su se ubrajati i ono što mi danas zovemo vidovnjačke, telepatske i telekinetičke sposobnosti.

6. Takve psihičke sposobnosti uključivale su i mogućnost razumijevanja arhetipova koji se projiciraju u našem svijetu iz razina bitka. Shvaćanja arhetipova tada podrazumijeva elemente od kojih su mitovi sačinjeni, poput nauke o bogovima, vilinskom svijetu, demonima i vampirima.

7. „Proširena“ percepcija također je pridonijela razvoju dramatično različite znanosti, koja je uključivala razumijevanje kozmičkih fenomena i priče o određenim kozmičkim interakcijama i njihovoj cikličkoj prirodi, te su drevni ljudi unaprijed znali dan vlastitog „kraja“ i mogli pripremiti arku za spasenje svoje znanosti i tehnologije. Velik dio znanosti kodiran je u mitove i religiozne obrede, koji su davno, čak i u tajnim tradicijama stvoreni kako bi ih prenosili, izgubili svoje pravo značenje.

8. I konačno, da se u dalekoj prošlosti dogodila namjerna previđanje ovog znanja, u svrhu ustanovljenja kontrole nad čovječanstvom. Izvor izobličenja i korupcije direktno je povezan s međudjelovanjem prethodno spomenutih realiteta arhetipova, gdje su se odvijale „bitke bogova“, manifestirajući se u našoj stvarnosti kao socijalni, kulturalni, religijski i povijesni pokreti.

Stoga možemo zaključiti kako su naši religijski mitovi i rituali ostaci pripovijetki – poruka u boci – dizajnirani da bi objasnili fenomene te da je monoteistička verzija, koja proglašava Konačni Kraj ili Sudnji Dan Propasti i silazak „Novog Jeruzalema“, samo iskrivljenje mita dizajniranog kako bi se na našoj planeti uspostavio Kontrolni Sistem, koristan onima koji teže moći i bogatstvu i kontroliran arhetipskim silama nekog drugog realiteta, kojeg je ovaj naš samo sjena

ili odraz. I pri tome ne sugeriram da je taj realitet „astralan“ ili nematerijalan. Vjerujem da je on međurazina parafizičkih i hiperdimenzionalnih bića čije su postojanje i priroda pažljivo skriveni od nas milenijima – i to s razlogom.

Postoji li sila koja stvara i održava Matrix transformirajući obične povijesne događaje u mitove, koji se kasnije koriste kao osnova religijskog vjerovanja? I jesu li ta vjerovanja bazirana, ne na stvarnoj povijesnoj aktivnosti mitskih pojedinaca, već na arhetipovima koji nam možda govore nešto vrlo važno, ali što ne možemo čuti jer smo previše koncentrirani tumačiti ih kao povijesnu stvarnost pojedinca u pitanju? Jer u konačnici, ako svoja duhovna vjerovanja baziramo na mitovima, neistraživanje i nerazumijevanje istinskog značenja arhetipova može nas dovesti u ozbiljne probleme.

Kasiopejci su rekli: *Proučavajte legendu o Orionu radi usporedbe*. Što Orion ima s Krajem Svijeta, Noinom arkom ili Potragom za Gralom? Jako puno, bar ja tako mislim. Sličnosti između priča o Orionu i Arthuru, u osnovnim terminima, su mnogobrojne. Tema prethodnog „zlatnog doba“ koje je izgubljeno, prezentirana je i u priči o Noi. Arthur iz potrage za Gralom nije, u nekom smislu, pravi čovjek od krvi i mesa, već arhetipska mnogostruka predodžba. Arthur je nešto drugo i više od onoga što je o njegovom liku sažeto u literaturi te predstavljeno je mitovima, pričama i slikama u kojima uopće nije direktno spomenut. Arthur je prisutan u mitovima o požrtvovnim kraljevima, umirućim spasiteljima i herojskim ubojicama zmajeva od pamtivijeka. Njegova priča raste sa svakom epizodom koju proučavamo i nakon nekog vremena shvaćamo kako je Arthur samo trag.

Orion, Arthur, Arka, Arkadia (Božja Arka), Ark, su tragovi mitologije Pada i Otkupljenja: Ondašnji i Budući Kralj. On je simbol Izgubljenog Raja i Novog Jeruzalema, svijeta prije i prolaza u stvarnost nakon potopa. Njegova priča se grana i objedinjuje kroz sve ideje o cikličkim promjenama i ovladavanja prirodom.

Mit o Zlatnom Dobu: vremenu kad su polovi bili drugačije orijentirani; kada su godišnja doba bila drugačija; godina je bila drugačija; iskonski raj gdje vrijeme nije imalo značenja. Sjećanje ili maštanje o Zlatnom Dobu je, čini se, svojstveno kulturama koje su obitavale na području od Indije do Sjeverne Europe. Za najrazvijenije povijesne mitologije Amerike, one Maja ili Asteka, nije bilo prošlog doba vedrine ugroženoga cikličkim razaranjem vatrom ili poplavom. Ni u filozofiji budizma nema mjesta nostalgiji, iako su u praksi usvojili ideju o propadajućim dobima iz svoje indijske okolice.

Kako bi usporedili odnos Arthura prema Noi i Arki te njihove potrage – pronaći Gral-Arku i preživjeti kataklizmu poplave – od samog početka moramo razumjeti da se priče mogu prevoditi kako lingvistički tako i u kontekstu kulture. U Herodotovoj povijesti postoji priča koja je identična kopija izvorne bajke indijskog porijekla, osim u činjenici da je u izvorniku ona bila priča o životinjama, a u Herodotovoj verziji likovi postaju ljudi. U svim ostalim detaljima one su identične. Kako R. E. Meanger, profesor humanističkih znanosti i prevoditelj grčkog klasicizma napominje: „Očito, ako likovi mogu mijenjati vrstu, oni mogu mijenjati i imena te praktički bilo što drugo vezano za njih“.

Istinitim se drži kako iza Arthura stoji tradicija, što u pisanom, a što u verbalnom obliku; prenošena uglavnom među Velšanima, potomcima Keltskih Bretona, tamošnjih stanovnika iz vremena najezde Rimljana. Pitanje koje bismo željeli postaviti je: tko su bili ti ljudi i od kud su došli, donoseći priču sa sobom? Onoliko koliko se može utvrditi, legende o Arthuru, iako pokršteno, u osnovi su predkršćanska mitologija lagano prikrivena ličnostima kraljeva i kraljica, čarobnjaka i vila. Geoffrey od Monmoutha postavio je Arthura kao izuzetnog monarha i osvajača – prošli i budući kralj – prikazujući veličanstveno porijeklo i prorečenu budućnost Kelta, porobljenih od Rimljana i kršćanstva. Pomalo zvuči kao očekivanje Mesije u Židova, zar ne?

Priče o Arthuru priskrbile su kvazi povijesnu podlogu koja je dala zamah otkrivanju i proučavanju keltske mitologije, a legende su poprimile najintimniji oblik u trubadurskim romansama kasnog 12. i u 13. stoljeća. U ovim srednjovjekovnim romansama prepoznajemo tri glavna izvora: rimski klasicizam, francuske izvore/franačke elemente te britanske legende o Arthuru. Arthur je postao toliko popularan da je uskoro počeo dominirati područjem i proširio se kršćanskim svijetom.

Arthurski „hit“ zavladao je literaturom na jezicima i u umjetnosti svih glavnih zemalja srednjeg vijeka, većinom zahvaljujući križarima te miješanjem i razmjenom ideja i mitova koje su se događale između Zapadne Europe i civiliziranih zemalja na Istoku. Pitanje koje bismo željeli postaviti je: koliko slična današnjoj popularnosti Zvezdanih Staza je bila popularnost Arthura u srednjem vijeku? I ako se može povući usporedba, gdje nas to ostavlja u smislu upotrebljivosti ovih priča kao traga ili stvarnosti? Sukob između pojave ovih priča i kršćanske teologije je definitivno postojao. Moglo bi se reći da je to slično današnjem znanstvenom pogledu na Zvezdane Staze kao na čistu fantaziju. Ali jesu li one zaista samo fantazija? Jesu li priče o Gralu bile iste takve „fantazije“? Jesu li ideje Zvezdanih Staza samo maštarije, kao što bi mnogi iz znanstveničke zajednice željeli da mislimo?

Bilo kako bilo, u isto vrijeme kada i pojavljivanje i popularizacija priča o Gralu, energija

Katoličke crkve usmjerila se na Svetu Zemlju i moguću „obnavljanje“ Arke Saveza iz Salomonovoga hrama. Bazirano na onom što znamo iz Biblije, vidimo kako je vrlo moguće da je to bilo namjerno skretanje pozornosti. Slično kao što su u današnje vrijeme ideje o putovanju kroz vrijeme izložene u Zvezdanim Stazama preusmjerene na ono što bi moglo biti još jedno stvoreno skretanje pozornosti: Philadelphia eksperiment?

Meni se čini kako je u oba slučaja mašina „Kontrole Štete“ poduzela sve napore i sva se pozornost preusmjerila upravo na odvlačenje pozornosti: Arku hrama kralja Salomona i Philadelphia eksperiment. Kao što su kršćanski teolozi tada napravili „kontrolu štete“ i „ogradi“ ono što se može, od onoga što se ne može prihvatiti, tako je danas matična znanost podigla sličnu prepreku protiv prihvaćanja prevelikog broja ideja iz Zvezdanih staza kao mogućih ili vjerojatnih. I to iz istog razloga kao i onaj koji je motivirao Crkvu: tabu je misliti kako je vrijeme ciklično. Pozornost se odmakla od principa na materijalni objekt.

Znajući ono što znamo o nastanku literature o Svetom Gralu, mišljenja smo kako se u toj legendi ne krije samo popularna priča iz srednjeg vijeka. Ona se pojavila u različitim oblicima i vremenima, puno prije nego je započelo ludilo izazvano Geoffreyevom djelom *Historiea*. Kao što smo već naveli, Arthur predstavlja nešto drugo; on nije samo britanski *Dux Bellorum* *kada nije bilo vremena* . (vojvoda od bitke); on predstavlja davno prošlo Zlatno Doba, vrijeme socijalne harmonije i mudre vladavine, vrijeme etike i morala, vrijeme „Put Prijašnjih Kraljeva“,

Tematika „izgubljenog zlatnog vremena“ je toliko jaka da je Geoffrey, kada je Arthura učinio svojevrsnim Mesijom kombinirajući velški mit i tradiciju s autentičnom povijesti, dotaknuo nešto duboko skriveno u ljudskoj psihi, da je srednjovjekovna Duša poletjela u nadi ponovnog uspostavljanja Kraljevstva na Zemlji, koje se moglo obnoviti samo otkrićem Grala; ili, drugim riječima, „građenjem Arke“ i napuštanjem koncepta Vremena.

No ipak, u okvirima tri dominantne religije danas: islama, judaizma i kršćanstva – postoji linearni koncept ograničavanja kozmosa na neki točno određeni broj milenija, pri čijem prolasku će se sve smrviti u bučnom kraju, spašeni će otići u nirvanu/raj, a prokleti zaglaviti na vječnom prženju. Za kršćanstvo vrijeme je realno jer ima značenje – OTKUPLJENJA na KRAJU.

Ravna linija slijedi pravac čovječanstva od početnog Pada do završnog otkupljenja. A značenje povijesti je jedinstveno jer je inkarnacija neponovljiv čin. Posljedično, sudbina svakog od nas se isto tako događa jednom, jednom za sve, u konkretnom i nezamjenjivom vremenu

koje je ono povijesti života. (Puech, Henri-Charles, *Gnosis and Time*, 1954)

Linearno shvaćanje vremena prisno je povezano s idejom evolucije. Događaji povijesti su neprestano odmatanje novih i savršenijih manifestacija čovjeka, ljudskog rada te time i Duha Božjega. Materijalni čovjek i njegova materijalna civilizacija je konačna ekspresija evolucije Boga i etičkih koncepata.

Moramo podsjetiti čitatelja da su na vrhuncu srednjeg vijeka cikličke i astralne teorije počele dominirati povijesnim i eshatološkim spekulacijama. Već popularne u 12. stoljeću, podvrgnute su sistematskim razradama u sljedećem, posebno nakon pojave prijevoda arapskih pisaca. ...Albertus Magnus, Sv. Toma, Roger Bacon, Dante i mnogi drugi vjerovali su kako su periodični ciklusi svjetske povijesti upravljani utjecajem zvijezda, bilo da taj utjecaj poštuje božju volju i služi kao njegov alat kroz povijest, bilo da je to sila stalno prisutna u svemiru. (Eliade)

Kao što je Orionova sljepoća izliječena gledanjem u izlazeće Sunce, tako je i priča o pronalasku Grala ili građenju Arke priča o kreativnom potencijalu ljudske vrste u vrlo stvarnim pojmovima – snazi za preživljavanjem kataklizme i ponovnim stvaranjem Zlatnog Doba – put ka spoznavanju Drevnih Tajni Vremena – tajni koje su od nas skrivene vjekovima.

Ali sve je ovo zastalo pojavom Newtona i njegovog „znanstvenog biblicizma“.

Mislim da ne postoji niti jedna osoba na ovom planetu koja se ne bi složila da želi bolji život za sebe i za svoju djecu; i većina bi dodala kako trenutno nisu u mogućnosti to i ostvariti. Osim vrlo malog broja jako bolesnih ljudi, mislim da nitko ne voli vidjeti bijedu i patnju, bolest, smrt i očaj, u bilo kojem kontekstu. I moramo pitati: ako su ovakve stvari toliko mrske većini ljudskih bića, ako toliko ljudi radi, misli i moli se za poboljšanje uvjeta na svijetu, zašto se poboljšanje ne događa?

Što je podrijetlo bijede i patnje? Da li se ona samo dogodi? Da li ljudi i samo ljudi uzrokuju da drugi pate? Je li Bog dobar, ali eto dopušta da se loše stvari dogode?

„Ne zaboravite snagu molitve“, uče nas naši religiozni vođe. Jedini problem je, molitva, čini se, baš i nije puno popravila svijet u trenucima u kojima je sigurno da se gotovo svako ljudsko biće molilo.

Isus je obećao: „pitajte i primit ćete“. Kršćani se mole za stvari koje žele da se dogode ili za stvari koje žele imati. Ako se ono za što se mole dogodi, svi hvale Boga. Ako se ne dogodi, tada 'jednostavno nije bila božja volja'. Međutim, takvo zgodno objašnjenje za bilo koji od ishoda molitvu svodi na vrlo nepouzdana sredstvo. Bit će što će biti. Zašto se onda moliti? Zašto ne bismo samo dali sve od sebe i nadali se najboljem? I kada čovjek malo bolje razmisli, shvati da se moli nekome za koga mora pronalaziti izgovore! 'Možda nije bila božja volja.' Ili, 'Nemamo dovoljno vjere da bi nas Bog uslišao'. Ili, 'Bog će djelovati u svoje vrijeme, ne u naše'. Ili, 'Čudni su putovi Gospodnji'. Izgovori, izgovori, izgovori!

Isus je obećao: „Ako se bilo koje dvoje od vas složi i pita... bit će napravljeno.“ (Matej, 18:19). To je obećanje. Što želiš ili trebaš? Samo pitaj! Ali to ne funkcionira i mi to vidimo!

Šezdeset milijuna ljudi je umrlo jer Bog nije napravio ono što su svi mislili da bi trebao napraviti. C.S. Lewis borio se s ovim problemom u kasnijem dijelu svoga života. Jasno je vidio kako su se prije 2. svjetskog rata gotovo svi ljudi na kugli zemaljskoj molili – Isusu, Bogu Ocu, Djevici Mariji, Alahu, Budi i tko zna kome sve ne, tako da su sve baze bile pokrivena – da se ovakva strašna stvar više nikad ne ponovi. Sjećanje na prošli „Veliki Rat“ (Prvi Svjetski Rat o.p.) još je bilo svježije u mislima čovječanstva. Sjećali su se strašnih pokolja i zavjetovali, nikad više!

A na kraju, nakon najmoćnijeg zapamćenog povika molitve koja se podizala sa Zemlje, gotovo jedna trećina svijeta završila je potpuno poharana, a šezdeset milijuna ljudi bili su mrtvi. To je Božji odgovor na molitve.

Odgovoreno nam je kako mi ne možemo „znati putove Gospodnje“. Također nas se podsjeća da Židovi – „izabrani ljudi“ Oca Monoteizma sada imaju svoju zemlju. Da, to je točno. Ali postoji i gotovo jednako brojna populacija Palestinaca koji se ne bi složili da je to bio odgovor na molitve. Jesam li heretik kad predlažem ovakvo što? Trebam li okajati svoj nevjeru?

Bilo kako bilo, kroz povijest stalno nailazimo na jednu grupu koja se moli bogu da ih zaštiti od

pljačke druge grupe, a druga se jednako orno moli da im pljačka bude uspješna. Kad jedna grupa uspije ubiti drugu, je li to dokaz da je njihov bog superioran? Što se događa ako se članovi uspješne grupe reinkarniraju među poražene? Ovo nije retoričko pitanje jer je napisana poprilično utjecajna knjiga o velikom broju Židova koji su umrli u holokaustu, a sada se reinkarniraju kao kršćani. Također je bilo nagovještaja da se mnogi nacisti trenutno inkarniraju kao Židovi. Što tada, da li takva ideja doprinosi shvaćanju „moj Bog je jedini pravi“?

Uvjeravam čitatelja, iz vlastitog iskustva kao hipno-terapeut, da je svaki pojedini slučaj koji sam imala vezano za „terapiju prošlih života“ demonstrirao takvu paletu nacionalnosti i religijskih orijentacija da to, doslovno, nečiju potpunu uvjerenost da su mu trenutna uvjerenja i orijentacija jedini ispravni čini smiješnom. I definitivno je da će baš oni koji su najorniji u svojim proglasima protiv druge grupe, na kraju završiti kao članovi baš te iste u sljedećoj „rundi“ inkarnacije. I iskreno, uopće nije važno vjeruje li čitatelj u ovo ili ne; klinički dokazi toliko su brojni da bi oni, kada bi ih se prezentiralo na sudu kao detaljne dokaze, bili toliko prevladavajući da bi im sudac i porota morali presuditi u korist.

Ako sjediš pokraj ceste nedaleko od zavoja i pokraj tebe prođe tisuću putnika iz pravca tog zavoja, govoreći ti kako je tamo most preko rijeke i niti jedan nikad ne kaže da nema ni mosta ni rijeke, tada postaneš uvjeren da je vjerojatnost postojanja mosta i rijeke iznimno velika.

Takvo je stanje dokaza prezentiranih od strane onih koji su se na terapiji prisjetili prošlih života. Nije čak ni važno vjeruju li oni uopće u reinkarnaciju ili „prošle živote“, jer za vrijeme hipnoze, bez iznimke i najčešće bez ikakvog „navođenja“, koje bi kritičari mogli predbaciti, pojedinac definitivno proglašava da je reinkarnacija činjenica. Često će takvi svjedoci, kada su u svjesnom stanju, zanjekati istinitost onoga što je izašlo iz njihovih vlastitih usta, jer se ne uklapa u njihov „sustav vjerovanja“. I to nas ponovno vraća na faktor da nam je, iz nekog razloga, zabranjen pristup našem višem Ja. A ljudi nastavljaju ubijati jedni druge zbog uvjerenja kojih se drže, nikad ne shvaćajući cijenu koju bi zbog takvog ponašanja mogli platiti.

Oni koji vjeruju u reinkarnaciju govore nam kako je cijena ubojstva drugog čovjeka zatočenje u „karmičkom kotaču“. To znači da osoba ne može duhovno napredovati dok se takva karma ne spozna i ne izbalansira. A ovo nas vodi pitanju zašto se ljudi ne mogu sjetiti lekcija iz prošlih života; zašto osobi nije dostupna mudrost duše. Ako ljudi imaju dušu ili duh, zašto spoznavanje prošlog karmičkog ciklusa nije dio čovjekove mudrosti?

Što može odgovoriti na pitanje zašto se ljudska bića upuštaju u radnje koje će ih osuditi na

zatočenje u mnogobrojnim životima? Je li ovaj planet samo ogromna kanta za recikliranje; jer bez obzira što ljudi učinili, uvijek će biti novih i poboljšanih načina za ubijanje drugih ljudi?

Većina će odgovoriti kako se normalni ljudi međusobno ne ubijaju. Ali oni to ne rade samo zato što ne moraju. Postoje mjesta u Španjolskoj, Indoneziji, Irskoj, Afganistanu, Burmi, Izraelu, Kini, Timoru, Indiji i Pakistanu, gdje je smrt prijatelj i susjed.

Što bi bilo iskupljenje našoj stvarnosti u kojoj postojimo kao struktura koja rezultira stalnom reciklacijom duša? Što bi bio uzrok tolike tame koja ovjekovječuje ovaj ogromni ponor neukosti?

U terminima monoteističke vjere uči nas se kako je život jednokratni program: rodiš se, umreš i ti i tvoja grupa idete gore ili dolje. Što je isplata za svu ovu bol i patnju; proganjane duše i smrt nevinih?

Što je tajanstveni jaz između namjere, želje i fizičke manifestacije? Kakva tama postoji u našem podsvjesnom umu koja je stvorila ovako neprijateljski i nebrižni svijet? Kakva nas slila odvaja od shvaćanja istinske prirode naše stvarnosti i ostavlja izloženima patnjama i boli?

Bez obzira kako netko definira realnost – kao samostvorenu manifestaciju ili kao postignuće koje nam je povjereno – realnost patnje mora biti shvaćena kao posljedica ovog odvajanja. I, ako je materijalni svijet stvoren i održavan od naše strane, što nam je unijelo sljepoću u postojanje?

Ako je svijet stvorio Bog, je li naša patnja rezultat svojevrijednog neposluha? A ako je tako, tada je čovječje postojanje pokvareno. I ako je tako, što bismo trebali učiniti s dobrotom, plemenitosti i nesebičnosti bratske ljubavi i smjernog štovanja? Od kud je nastala ova dvojnost?

Ako prihvatimo da je, iz kojeg god razloga, neki aspekt kreacije manifestirao ograničenu trodimenzionalnost u kojoj se nalazi naša svijest, kako bismo opisali ovo stanje i njegov potencijal za promjenu? Što znači da je univerzum možda ostavio sve opcije „otvorenima“ do

posljednjeg trena? A ako je tako, što onda zapravo činimo kada se molimo za neki točno određeni ishod ili kada vjerujemo u Kraj Svijeta?

Pitanje kako naša vjerovanja mogu oblikovati našu stvarnost je među najznačajnijima u svom istraživanju svjesnosti. Elektron u eksperimentu s dvostrukom pukotinom koji prolazi kroz jednu ili drugu kad ga se promatra, za razliku od njegovog pravilnog ponašanja kad nije promatran možda je ključ razlike između monoteističkog, linearnog sustava vjerovanja i vjerovanja u otvorenu prirodu svemira i budućnosti.

Za ljudsko biće, život u utrobi majke možda je različit od života izvan nje kao što je život različit od smrti. Znači li smrt uništenje? Sigurno ne, s obzirom da znamo kako naš materijalni svijet nastaje iz onoga što se ne može vidjeti ni izmjeriti. I ako stvarna „dublja stvarnost“ samo prolazi trodimenzionalnost kao fazu, ne možemo li pretpostaviti da svemir sam možda radi isto? Ili da je materijalni svemir samo maternica kroz koju prolazimo? Možda je materijalni svijet kakvim ga doživljavamo samo razvojna faza djeteta u utrobi – priprema za postojanje u potpuno drugačijem poretku u kvantnim terminima? Je li trenutna stvarnost priprema za fundamentalnu transformaciju materije same? U svakom slučaju, ideja o kraju svijeta može biti ispravna iz raznih kutova gledanja, ali je završni rezultat nama nepoznat, kao što je odrasli život nepoznat još nerođenom djetetu.

Ovo vodi još jednom zaključku: kako smo ranije naveli, čini se da moramo prihvatiti objektivnu činjenicu da duhovni pokušaji promjene svijeta ili pokušaj utjecaja i reguliranja događaja na višoj razini jednostavno ne funkcioniraju. Da, čini se da postoje dokazi kako manje grupe pojedinaca mogu uzrokovati manje promjene ili efekte s ograničenim dometom utjecaja, ali iz nekog razloga, svijet onakav kakav je, je čini se „postavljen“. Priroda fizičkog svijeta je izgleda u osnovi protivna oakov „duhovnosti“. Dok bi svatko od nas volio misliti da možemo promijeniti svijet molitvom i/ili pozitivnim mislima, moramo se sjetiti da postoji velik broj dokaza da su stvarne transformacije planeta uvijek bile kataklizmičke prirode. Filozofija koja ignorira ovu činjenicu je koketiranje s katastrofom.

Moguće je čak da usmjeravanje pažnje na stvaranje novog svijeta, „New Age-a“, doslovno pridonosi energiji razaranja prethodnoga doba na način koji slijedi znanstvene principe. Misliti kako će se prijelaz dogoditi samo uz pomoć misli zanemaruje vrlo važne znanstvene faktore. U ovome radu pokušavamo pronaći dijelove identiteta – dodirne točke znanosti, filozofije i misticizma – kako bi nam bilo moguće, u praktičnim terminima, bolje razumjeti što bi moglo ležati u našoj budućnosti.

Materija, kako je doživljavamo, je, čini se, oprečna duhu – kao da je veo – u protivnome bi lako mogli otkriti i razlučiti našu duhovnu prirodu od trenutnog stanja postojanja. Istraživanja pokazuju da ovo je moguće, ali samo na vrlo ograničenoj razini i kod vrlo maloga broja ljudi koji jako naporno rade i svoje živote potpuno posvete ovoj potrazi (ili dožive tešku traumu, što samo po sebi otvara zanimljive mogućnosti).

Zbog toga, kako bi mogli manifestirati prorečenu ili projiciranu Kozmičku Uniju duha i materije, kako je definirana od strane nekih grupa, ili se duhovna dobra moraju povećati i postati više materijalna ili materijalna dobra moraju postati finija, manje čvrsta i manje materijalna. A kako bi se ijedno od ovoga dogodilo, čini se da su potrebne makro-kozmičke kvantne promjene. Polazna točka realnosti mora biti promijenjena. Ali, razumijevanje ovog koncepta, ako je istinit, otkriva kataklizmički holokaust koji je toliko zastrašujuć da ga uopće nismo u stanju pojmiti. Rađaju se vizije iskonskog razaranja koje prelaze granice najgore noćne more i uzrokuju da se odvratnosti nuklearnog rata čine kao dječja igra.

Ali ne za izabrane „Noe“.

Proučavanjem znanosti, povijesti, proročanstava i drevnih mitova došla sam na ideju da moramo početi gledati na koncept Sudnjeg Dana – nasilnog i groznog očekivanja – u potpuno drugačijem svjetlu.

Kraj će možda stvarno biti Kraj Svijeta kakvog znamo. I to mislim u vrlo osnovnom smislu. Više od toga, mislim da to nije samo kraj civilizacije, iako će se i to dogoditi; ne samo početak Novog Doba, dogodit će i to, nego kraj materije kakvom je trenutno poznajemo i kvantne promjene Svemira prema vidljivim znanstvenim principima. I to je ono što će omogućiti Zemlji, Životu i Svemiru da se objelodani na način izvorne „kreacije“: obnavljanjem savršenosti i rajskog stanja – harmonije duha i materije – kraja koji je ujedno i početak.

Uzimajući u obzir uvjete koji su opisani u danima Noe, moramo pogledati na našu trenutnu situaciju. Većine naroda suočeni su s nedostatkom praktički svih resursa koji se smatraju nužnima za postojanje industrijaliziranog društva. Rečeno je kako će sve rezerve nafte na Srednjem Istoku biti iscrpljene u roku od trideset godina, ako je nastavimo koristiti u ovakvoj mjeri. Rezervi bakra već nedostaje. Šume se pretjerano sijeku i nestaju. Čisti zrak? Čista voda? Hrana? Takve krajnje nestašice već su postale mračna životna činjenice većini svijeta. A situacija se može samo pogoršati. U osnovi ne postoje zalihe hrane nigdje na Zemlji. I ne postoji ništa što bi u vezi s time itko mogao poduzeti. Nema nikakvog, ponavljam: ne postoji

nikakvo tehnološko rješenje problema s kojima se suočavamo. Ili ćemo umrijeti od bolesti, propasti ili poremećaja, ili ćemo se preobraziti. Ako vjerujemo u išta drugo, živimo u zabludi.

Svi stari mitovi o cikličkom vremenu sadrže element koji opisuje propadanje u kaos, „iscrpljivanje kozmičkih resursa“ i tada arhetipsku gestu: *illud tempus* (vrijeme sada i uvijek), „od početka“, novo stvaranje. I ovi mitovi opisuju određene odnose među „bogovima“ ili planetima u to vrijeme.

Na svakom nastanjenom kontinentu, drevne rase sjećaju se „čudovišta kaosa“ koje divlja po nebu prijeteci uništenjem čitavog svijeta. Najčešće je ovo čudovište prikazano kao biološki nemoguća kozmička zmija ili zmaj. Pronalazimo egipćansku Uraeus zmiju, babilonskog zmaja Tiamata, grčku zmiju Typhona, norvešku zmiju Midgarda, pernatu zmiju, dugokosu zmiju, bradatu zmiju, zmiju koja bljuje vatru i tako dalje i tako dalje.

Trebali bismo pažljivo razmisliti o ovim asocijacijama. S jedne strane imamo ideju kako su makrokozmičke kvantne interakcije pretvorene u mit ili prenesene generacijama sve dok se nisu preobrazile u priče o junacima ljudskih obilježja u zemaljskom okolišu. Dakle, možemo pretpostaviti da se takvo „poništenje“ ili kozmička interakcija već dogodila veći broj puta, u većoj ili manjoj mjeri. I u svakoj točki ovih makrokozmičkih kvantnih skokova premještanja redosljeda materijalnoga svijeta, jedan ili više planeta Solarnog sustava igrao je dominantnu ulogu u radnji koja se događala na nebu.

Ali predstavlja se još jedna ideja: da su ove kozmičke preobrazbe također poput prozora kojima se arhetipske energije umeću u našu stvarnost. U trenutku kozmičke katastrofe, rastvaranja, možda postoji trenutak, možda mjeren u danima iz naše perspektive, u kojima se materija „rastvara“, da se tako izrazimo, i samo oni pojedinci koji imaju dovoljnu unutarnju usklađenost s drugom stranom, mogu iz ovog događaja izaći „netaknuti“, iako svakako transformirani. **A uzorak usklađenosti bi mogao biti odrednica na koji će način netko na kraju biti transformiran.**

I ovdje se licem u lice susrećemo s idejom da naša vjerovanja kreiraju našu stvarnost. Ona to uistinu i moraju, ali samo u određenim okvirima i prema određenim pravilima. **A trenuci „stvaranja stvarnosti“ globalno rečeno u kozmičkim terminima, su trenutak 'Vječnog Povratka', arhetipskog prauzora geste stvaranja.**

Ovdje pronalazimo značenje dijelova mita koji prikazuje ideju da je budućnost ODREĐENA za nadolazeću godinu, bazirana na određenoj učinkovitosti „sađenja sjemena“ za vrijeme kaosa

rastvaranja. Budućnost čovječanstva je ODREĐENA za sljedeće „zemaljsko doba“ vrijednosti onoga što se vjeruje

en masse

u trenutku makrokozmičkog kvantnog skoka – „Tri Dana Tame“ tijekom kojeg se događa Božanska Hijerogamija (sveti brak). I to je mjesto gdje Svjesnost Grala postaje presudna. Ovdje počinjemo razumijevati istinsko značenje vjere:

Vjera je otvorenost i stav pun povjerenja u istinu i stvarnost, kakva se god ona u konačnici pokazala biti. Ovo je riskantno i odvažno stanje uma. **Vjerovanje, u religijskom smislu, je oprečno vjeri** – jer je ono vatrena želja ili nada, kompulzivno držanje za ideju da je Svemir posložen i reguliran na točno određeni način. Vjerovanje je držanje za stijenu; vjera je naučiti plivati – a cijeli ovaj Svemir pliva u bezgraničnom prostoru.

„Glavni dio priče o Gralu je da obnovi mora prethoditi ceremonijalno čišćenje, potpuno čišćenje organizma bolje nego samo pročišćavanje. Mora se dogoditi radikalno odstupanje od prošlosti. Stari svijet umire kako bi se novi rodio. Princip je 'Kralj je mrtav, živio Kralj'.“

Osnovna tema Grala, ponavljana u svim keltskim zapisima, je ujedinjenje dvaju principa, Božice i Junaka Kralja. Ovo je temeljni uvjet Raja.

„Ali čovjek želi stvoriti raj prema vlastitim željama, koje obuhvaćaju sve poželjne elemente i niti jedan nepoželjni. Međutim, svaki put kada Persival otpusti uzde konja i opusti se u sedlu, prihvaćajući da je dobro gdje god da ode, to se ispostavi najboljim. **Ali trenutak kada pokuša kontrolirati i „promijeniti stvari“, kako bi nametnuo svoju „superiornu viziju“ prirodnom poretku, odmah se izgubi u Pustopoljini.“**

Kada proučavamo Ljubavnike u Tarotu, cjelokupna temeljna poruka gnosticizma, Katara i Grala konačno sjeda na svoje mjesto. Ljubavnici su karta RAVNOTEŽE i HARMONIJE i sveukupnosti reflektirane u svojoj karti blizancu: Umjerenosti.

„I put prema Svjetlu u malom pejzažu na lijevom dnu karte leži između dva vrha – Perce a Val. Persival je ostao vjeran svojoj pravoj ljubavi, vjeran potrazi za pronalaskom nečeg većeg nego što je on sam i pronalasku kako pobjeći od navika i nemogućnosti viđenja istinskih teškoća

života. Vjerovao je u prirodni poredak stvari i naučio promatrati i misliti sam za sebe. Prestao je dijeliti život na crno i bijelo i pokušavati promijeniti jedno u drugo, naučio je prihvaćati život kao besprekidnu cjelinu prirode, koja uključuje kako čovjeka kao duhovnog bića, tako i čovjeka od krvi i mesa s obitelji.“

„Novo metafizičko doba na Zapadu postalo je supermarket spiritualnih ratova. Tražitelji se očajnički trude transformirati. Svaki guru, terapeut i propovjednik govori nam da sa samo malo više truda, slanjem samo malo više ljubavi i svjetla, možemo postići koji god specifični cilj želimo, bio on Moksha, Oslobođenje, Povratak Bogu, Višoj Svijesti, Psihičkom Poboľšanju ili Prosvjetljenju.“(Godwin, 1998)

Ipak, tek kad je Persival odbacio SVE od navedenoga, uvjeravanje, kada je prestao težiti k tome da postane veliki kralj u svetoj potrazi za spasenjem svijeta, tek kad je odbacio Boga kao čistog i dobrog Oca sviju... Pronašao ga je!

Što je Pustopoljina? To što ne možemo prihvatiti svijet i cjelokupno postojanje kao savršeno prirodno i da je upravo onakvo kakvo uistinu treba i biti.

Kad bi samo mogli biti spontani, oslobođeni programiranosti u sustave vjerovanja, rituale, uvjerenja kako smo mi ti koji moraju potpomoći 'spuštanje' Novog Jeruzalema ili ćemo svi pretrpjeti 'Sudnji Dan', tek tada bi si mogli postaviti pravo pitanje o nama samima; pitanje bez prethodnih pretpostavki što bi mogao biti odgovor; pitanje bez očekivanja...

I tada, čudotvorno, na trenutak se Gral isprazni... a u sljedećem trenutku ispuni se čudesima i slavom SVEGA!

Duh iz Doline nikada ne umire. A zove se Mistična Žena. Vrata Mistične Žene su Izvorište Raja i Zemlje. (Lao Tzu)

A Mistična Žena je Beskonačno More Potencijala... ona je Bog u „ne“ aspektu, koje može BITI samo kada se očekivanja, predviđanja, pretpostavke i opsesije potpuno ugase.

„Negativno postojanje je tišina iza zvuka, crno platno ispod slike, tama u koju sja svjetlo. Praznina je mirnoća protiv koje se vrijeme kreće. Obrnuto postojanje omogućava čovjeku biti ono što je. Ono je zrcalo zrcala. Neočekivanje je nemiješanje i ono dopušta najsavršeniji odraz stvaranja.“ (Ibid)

I sada vidimo zamku monoteizma: koji nas špijunira i drži u čoporu, na ovaj ili onaj način, držeći nas čvrsto u zagrljaju svjesne konstrukcije koju su nam uručile sile koje svoje interese žele ispuniti preko NAŠIH vjerovanja. Njihov plan, milenijima, bio je uvjeriti nas na ovaj ili onaj način, bilo da smo kršćani, židovi, muslimani, new-ageri ili Enohovi čarobnjaci, kako mi moramo pripomoći određenom arhetipskom praobluku da počne postojati.

Ova ideja je toliko važna da se, po mom mišljenju, ne može previše naglasiti. I baš me ona potakla na istraživanje sustava vjerovanja svijeta te da ih izložim na ovim stranicama kako bi čitatelj imao dovoljno materijala na kojem će bazirati svoje vjerovanje. Jer, ako se takvo kozmičko ponovno rođenje stvarno nalazi u našoj skoroj budućnosti, a 'sjeme' koje je posađeno u tom razdoblju određuje sve što slijedi, tada stvarno, stvarno moramo saznati sve što je moguće saznati o našim mogućnostima, našim izborima i skrivenoj stvarnosti koja nas možda obmanjuje kako bi vjerovali u stvari i služili programu onih kojima naša dobrobit NIJE u interesu.

Na kraju, kada uzmemo u obzir ono što smo otkrili o stvaranju Biblije i ideju da je ona rezultat Kontrolnog Sistema, iskorištena kao sredstvo iskrivljavanja istine kako bi se postavio temelj postepenom nametanju sustava kontrole, tada imamo jasnije razumijevanje problema 'Novog Jeruzalema'. Sjećate se što je napisano u prvom članku ove serije? Iz [The Truth About Enochian Magic](#) :

Uopće nije jasno zašto su Enohovi Anđeli prenijeli svoj sustav magije čovječanstvu. Povjerali su Deeju kako mu je ono dano kao nagrada za pobožnost i da je to darežljivi poklon anđela čovječanstvu. Ipak, postoji jak razlog vjerovati da oni nisu bili potpuno iskreni u otkrivanju svojih motiva.

Znamo zašto su izabrali Deeja i Kellyja – zajedno, ovi ljudi su bili možda jedini u svojem vremenu sposobni primiti i dati smisla anđeoskim porukama.

Ili bili dovoljno lakovjerni da bi mislili kako se radi o kontaktu s anđelima.

A zašto su anđeli odlučili čovječanstvu dati znanje za koje se tvrdi da je isto ono koje je dano Enohu, ali koje jednako tako može biti magija kojoj su Čuvari učili svoje potomke prije Potopa, ne možemo znati, ali bi to moglo biti značajno u nadolazećem razdoblju prijelaza trenutnog Razdoblja Ribe u sljedeću Eru Vodenjaka, koja će biti razdoblje velike patnje i razaranja i koje se generalno naziva Apokalipsom.

Magija kojoj su Čuvari učili čovječanstvo uzrokovala je da Bog poplavi zemlju u vrijeme Noe – tako da je isto tako moguće da se slična (ili ista) Enohova magija namjerava upotrijebiti kao okidač za nadolazeću Apokalipsu. Anđeli su to potvrdili Deeju i Kellyju, ali to oni nikad nisu obznanili javno. ([The Truth About Enochian Magic](#))

I upravo tu počinjemo shvaćati kako ideja uporabe rituala da bi se „potpomognuo proces“ silaska Novog Jeruzalema može biti glavna namjera Monoteističkog Kontrolnog Sistema. Do sada već znamo kako Stari Jeruzalem nije bio ono što se za njega misli da je bio, pa zašto bi onda, za ime božje, željeli 'Novi'? Do sada je već postalo prilično očito da se kontrolni sustav monoteizma nametanjem koncepta linearnog vremena i prikriivanjem znanja o cikličkom obnavljanju Solarnog sustava poslužio u svrhu aktivacije određenog odgovora na proročanstva iz Otkrivenja.

Vidjeli smo način djelovanja Jahve. I počinjemo uviđati prijevaru Otkrivenja. Sigurno je da, ako su znanstvene spoznaje o kraju svijeta prikrivene, kada se one potpuno elaborirano pojave u knjizi koja je dio određenog religijskog sustava, da će se taj sustav smatrati onim koji je 'u toku' i zbog toga biti onaj kojeg će se slijediti. Inspiracija za knjigu Otkrivenja uistinu je točno znanje o događajima u budućnosti. Međutim, možemo vidjeti kako se kroz nju provlači određena 'linija sile' koja nas tjera da zastanemo i razmislimo želimo li nastaviti slijediti ciljeve koje se u njoj propagira?

Što nam Kasiopejci kažu o tome o kakvim se ciljevima radi?

C's: Vladar Zmije obećava svojim sljedbenicima beskonačnu moć, zbog koje oni moraju težiti

stjecanju beskonačnog znanja, zbog koje se zaklinju na beskonačnu vjernost i koju posjeduju za sve vjekove, ako nađu beskonačnu mudrost koju traže beskonačno.

P: (L) Pa, to je kružna pljačka... krug iz kojeg ne možeš pobjeći!

O: I u tome leži obmana! Sjetite se, oni koji teže služiti sebi s najvećom moći, osuđeni su samo služiti drugima koji teže služiti sebi i mogu vidjeti samo ono što žele vidjeti.

P: Dakle, imamo brdo ljudi koji se igraju s matematikom i višim znanjima, u biti kao drži-me-zaposlenim aktivnošću kako bi ih se na ljudskoj razini odvratio od činjenice da se njima manipulira na višoj razini. Je li to ono što se događa? Ili, da li oni svjesno znaju što rade? Je li to odvratanje pozornosti ili svjestan izbor?

O: I jedno i drugo.

P: (L) Mislim da, kada jako razmišljamo, meditiramo i donosimo svjesne odluke, da tim putem stvaramo više univerzuma nego onim drugim (putem manipuliranih izbora)... tako da dovodiš u ravnotežu kreacije izbora dobrog univerzuma, stvarajući ih više nego što ih ima pri biranju bez razmišljanja, pri izabiranju samo zato što ne znaš bolje... (T) Nije li to upravo ono što gušteri rade? (L) Da, je... (T) Oni manipuliraju (univerzumom) kako bi stvorili negativno. Ali nikad ne mogu stvoriti više nego što je, više negativnog nego pozitivnog, jer svemir uvijek teži ravnoteži. Tako da za svako mjesto koje naprave negativnim, neko drugo postane pozitivno. Nikad ne možeš stvoriti više. Možeš se truditi.

O: Istina.

P: (T) Iako, oni rade pod lažnom pretpostavkom da mogu. (L) 'Što se babi htelo, to se babi snilo'.

O: Ne, oni rade s pogrešnom pretpostavkom da mogu zapečatiti realitete u četvrtom denzitetu, i trećem, i drugom, i prvom OPS, za vječnost.

P: (T) Njima nije bitno je li svijet fizički ili nije. Oni su u četvrtom. Oni ih samo žele zapečatiti i zadržati u OPS-u kako bi se njima mogli hraniti. (J) Ohhh, oni žele svoj mali vrt! Oni žele svoj mali vrt za 'sisanje'. A: 'Vječnost' je ključna riječ ovdje. Tu željno razmišljanje ulazi u igru.

I koristeći Jan-inu šarmantnu terminologiju, to je upravo ono za što je ovaj „Novi Jeruzalem“ dizajniran: četvrto-denzitetni OPS „Vrt za Isisavanje“.

Upotrebljavajući energiju svakog koga mogu preobratiti na svoju stranu, koja se sastoji od duboko usađenog vjerovanja koje će se aktivirati u trenutku kada situacija na planetu postane malo gadnija. Svi će biti sigurni da Bog Izraela mora biti ISPRAVAN, s obzirom da se tako točan opis svega što se događa nalazi baš tu, u knjizi Otkrivenja. I s prvim asteroidom koji zaplovi našom atmosferom, baš kao pucanj iz pištolja, svi će poput krda biti stjerani u potok koji se priprema već milenijima.

Nije li svima jasno da je upravo ovo razlog zašto se oni još uvijek nisu pokazali na otvorenome? Pa cijelu ovu stvar postavljaju već vjekovima, kao redove domina.

Svi na planeti molit će se za „drugi dolazak“, bilo Isusa ili Drugog Jeruzalema. I izborom slobodne volje većine ljudi na planetu koji to TRAŽE – (nema veze što su izmanipulirani kako bi tražili – nije OPS ako nema manipulacije) – pa, kakav bi drugi izbor Vanzemaljski Spasitelji imali nego ispuniti im želju?

Članak prenesen sa: <http://www.matrixworld-loviste.com/novijeruzalem.htm>

Ovdje može biti Vaša reklama